

Vint anys del 'procés de pau'

Qui vol que no mori el conflicte palestí?

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Michael Albert

"Cal subvertir l'actual divisió del treball"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N247

26 d'octubre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

País Basc: punt i seguit

HISTÒRIC COMUNICAT D'ETA
ANUNCIANT "EL CESSAMENT
DEFINITIU" DE LA LLUITA ARMADA

AVALAT PER LA COMUNITAT
INTERNACIONAL, S'OBRE UN NOU
TEMPS POLÍTIC I SOCIAL AL PAÍS BASC

EL DIA DESPRÉS: RECONSTRUIR EL
TEIXIT SOCIAL I LA MEMÒRIA RERE UN
ENFRONTAMENT AMB 1.300 MORTS

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 a 5

EL NEGOCI DE LA SEGURETAT
PRIVADA, VINCULAT ALS MAYOR
OREJA, TAMBÉ S'ACABA

El 22 d'octubre desenes de milers de persones van sortir als carrers de Bilbao per exigir que en el nou escenari es legalitzi l'esquerra abertzale i s'acostin presos i preses al País Basc

260 famílies denuncien la manca d'escoles bressol

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La lògica de la guerra a la revolta líbia

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Una convocatòria de manifestacions va obrir un nou cicle a Líbia, el febrer de 2011. Les protestes volien que s'a-

clarissin els crims de Gaddafi. Vuit mesos després, el dictador va acabar demanant clemència durant la seva captura. La revolta ha acabat atenent la lògica d'una guerra.

La cançó necessària arriba a Granollers

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Formen part d'un nou moviment musical que ha renovat la cançó protesta dels Països Catalans. Per primera vegada,

això es visualitzarà sobre un escenari el 29 d'octubre dins el Cicle de Cants i Autors. Són Cesc Freixas, Meritxell Gené, Andreu Valor, Jordi Montañez, Pau Alabajos i Josep Romeu.

, estirant del fil

PAÍS BASC • NOU CICLE POLÍTIC I SOCIAL CAP A UNA SOLUCIÓ JUSTA I DURADORA

L'hora del País Basc

ETA anuncia el cessament definitiu de la lluita armada en un comunicat històric

David Fernández

estirantdel@setmanaridirecta.info

Amaia da asiera. La vella dita *euskalduna* -el final és el principi- anuncia, des de la setmana passada, l'hora del País Basc. Un nou escenari que dona per superat un cicle de confrontació armada de 40 anys amb un balanç total de 1.300 víctimes mortals i que ha determinat la política basca i espanyola des de la fi de la dictadura.

Els factors que han dut a aquest escenari, covat a foc lent des del col·lapse de l'any 2007, qualificat d'històric per la pràctica totalitat de les forces polítiques basques i que ha tingut un ampli ressò internacional, són múltiples. La implicació de la comunitat internacional per a una resolució pacífica i dialogada al País Basc, condensada el dilluns 24 d'octubre a la conferència que es va fer al Palau d'Aiete de Sant Sebastià,

El nou procés resolutiu és el tercer intent negociador dels darrers tretze anys rere l'aposta de Lizarraga-Garazi

ha estat una peça clau. Una dinàmica d'internacionalització del conflicte a la qual cal afegir la tasca cabdal del Grup de Contacte, coordinat pel sud-africà Brian Currin, per verificar l'alto el foc d'ETA, malgrat el no reconeixement del govern espanyol. La declaració de la Conferència d'Aiete -que advoca per un diàleg resolutiu sobre les conseqüències del conflicte i s'ofereix per a una monitorització internacional- es retroalimenta directament amb l'aposta per les vies polítiques de l'esquerra *abertzale* que, des de la unilateral-

Milers de persones recorren Bilbao el 22 d'octubre per reclamar solucions per al País Basc

tat i la irreversibilitat, es va materialitzar en la resolució *Zutik Euskal Herria*. A aquests factors, cal afegir-hi la mobilització i implicació de la majoria social basca, les noves condicions generades i la col·laboració entre diferents sensibilitats socio-polítiques.

Des del dijous 20 d'octubre, aquests esforços i sinèrgies tenen un comunicat històric d'ETA damunt la taula, on l'organització, rere 53 anys de lluita armada, anuncia "el cessament definitiu" de la seva activitat armada. Una decisió que amplia la suspensió d'activitats ofensives i de cobrament de l'impost revolucionari vigent des del setembre de 2010 i que han suposat el principi de la fi del darrer conflicte armat en el si de

la Unió Europea i un escenari desconegut fins ara. Un conflicte, però, on el mapa dels sofriments -de tots els sofriments- arrossega un balanç de 829 persones mortes, 2.596 persones ferides i 3.391 accions per part d'ETA. I que deixa un altre balanç mortal, absolutament silenciats i desconeguts per a la majoria de la societat catalana i espanyola: les 474 persones de l'altre bàndol que van morir a conseqüència directa de les diferents fesomies de la violència institucional. També s'hi han d'afegir les 1.012 persones ferides, les 1.037 accions de guerra bruta contra l'esquerra *abertzale* i un saldo repressiu gebrador: 30.000 detencions, 16.000 empresonaments i 7.000 persones torturades.

Tercer intent negociador

El nou procés resolutiu és el tercer intent negociador dels darrers tretze anys rere l'aposta de Lizarraga-Garazi (1998), les converses fracassades amb l'executiu d'Aznar a Suïssa (2001) i el darrer procés de negociació frustrat amb l'executiu socialista de Rodríguez Zapatero durant l'any 2006, que va a estar a punt d'esdevenir irreversible en el marc de la Declaració d'Anoeta (2004) i les converses de Loiola, que van assegurar en una mateixa taula PNB, PSE i Batasuna a la recerca d'un acord.

El fet diferencial determinant, singular i qualitatiu que ha marcat el procés actual ha estat, però, l'aposta "unilateral i irreversible" de

l'esquerra *abertzale*, sorgida d'un llarg procés de debat intern entre les 8.000 persones que componen la seva militància. Del debat de la ponència *Clarificant la fase política i l'estratègia*, en va sorgir la ponència *Zutik Euskal Herria*, que reclamava l'activació popular com a motor del canvi polític i social per avançar cap a l'autodeterminació. Aquella aposta es va traduir, pràcticament de seguida, en els acords Lortu Arte (acord preferent amb Eusko Alkartasuna per aglutinar un pol sobiranista) i en l'*Acord de Gernika per un escenari de Pau i Solucions Democràtiques*. Un acord signat per diferents forces polítiques i socials, que el dissabte 22 van reunir, a Bilbao, una de les manifesta-

Mapa (in)acabat del sofriment

Violències i vulneracions del dret a la vida i a la integritat física i psíquica

FONTS: Mapa inacabado del sufrimiento (Sabino Ormazabal), Ministeri de l'Interior, Govern Basc, Fundació Euskal Memòria, Artziker i Torturaren Aurkako Taldea (TAT).

829 MORTS És el nombre de persones mortes arran de l'activitat armada d'ETA des de la seva primera acció mortal, el 7 de juny de 1968, contra el guàrdia civil José Pardines, fins a l'atemptat a Calvià del 30 de juliol de 2009, on van morir dos guàrdies civils. El març de 2010, en un tiroteig fortuït, un agent de la gendarmaria francesa va resultar mort. El 59% de les víctimes han estat militars i policies.

PER PART D'ETA

2.596 PERSONES FERIDES És el nombre de gent ferida en els atemptats comesos per ETA durant 43 anys de lluita armada.

3.391 ACCIONS ARMADES És el nombre d'atemptats i accions reivindicades per Euskadi ta Askatasuna, el nom complet de la qual és Organització Socialista Revolucionària Basca d'Alliberament Nacional.

474 MORTS És el balanç exhaustiu de les persones assassinades per les forces i cossos policials de l'Estat i per les trames de guerra bruta: 130 eren militants d'organitzacions armades. De les dades, sobresurten les morts causades per grups ultrs parapolicials (en són 86 -i dues persones desaparegudes) i registrades en manifestacions (36) o en controls de carretera (21). Durant el govern de Felipe González, es van produir un terç de les morts i, de la xifra total, 119 van ser a mans de la Guàrdia Civil.

> 20 d'octubre de 2011. Data per a l'hemeroteca. El comunicat d'ETA, remès als diaris bascos 'Gara' i 'Berria' en format usb, anunciava la decisió històrica de cessar en la lluita armada. El periodista basc Iñaki Lekuona, sintèticament, ha escrit que "el nus armat s'acaba de desllorigar i, amb ell, és d'esperar, el penitenciar; el polític es desfarà amb molta voluntat i el social necessitarà de molta veritat". Segui com sigui, un nou temps polític i social –fins ara desco-

cions més grans registrades a la capital biscaïna: milers i milers de persones –més de 50.000 segons el recompte efectuat per Gara– van recórrer el centre de la ciutat per mostrar que Euskal Herria anhela una solució on la clau la tingui la ciutadania.

I molt més recentment, en l'èxit municipal de Bildu, esdevinguda primera força municipalista a la Comunitat Autònoma Basca. Una coalició que el proper 20 de novembre concorre, juntament amb Aralar, sota les candidatures d'Amaiur i a la qual determinades projeccions ja situen com la hipotètica primera força política basca. A Navarra, pura política d'Estat, l'arrelament i il·lusió generada pels nous temps ha provocat l'impensable: que UPN i PP, rere una escissió traumàtica, concorrin plegats novament. Per conjurar que Amaiur esdevingui la primera força electoral navarresa.

Esquivant els entrebancs, l'aposta política de l'esquerra *abertzale* ha reeixit. Malgrat la no legalització de Sortu, malgrat la pervivència de la cadena perpètua que suposa la *doctrina Parot* –pendent de revisió al Constitucional–, malgrat el sever revés de la sentència pel cas Bategarune que manté empresonats Arnaldo Otegi i Rafa Díez –impulsors d'aquesta estratègia–, l'aposta irreversible i unilateral de l'esquerra *abertzale* no s'ha aturat i ha contribuït a configurar un nou temps polític i social per a tota la societat basca. Un nou temps que s'haurà de dilucidar, amb un previsible govern de Mariano Rajoy a la Moncloa, a partir del 20N i amb un executiu basc –Patxi López amb el suport del PP– nascut de l'*apartheid* electoral.

Asiera da amaña, doncs. Finals i principis. Res no serà com abans. L'hora del País Basc és a tocar i, amb ella, la fi del darrer conflicte armat a Europa, d'ara endavant traslladat a l'arena política i social. La fi d'un conflicte que també anuncia, anomalia espanyola, la fi del darrer estat d'excepció en el si de la Unió Europea. En donava fe, la setmana passada, des de la dimensió informativa, una piulada al Twitter: "Pena no poder llegir demà la notícia ni a #egin ni a #egunkaria".

PAÍS BASC • EL DARRER ESTAT D'EXCEPCIÓ DE LA UNIÓ EUROPEA

El 'forat negre' de la dècada antiterrorista

Zapatero, Rubalcaba i Rajoy anuncien "la victòria d'un estat de dret" que es va esvair i deteriorar des de 1998 per combatre el projecte polític de l'esquerra 'abertzale'

David Fernández
estirantelfil@setmanaridirecta.info

El juny de 2008, Martin Scheinin, relator especial de l'ONU pels drets humans en la lluita contra el terrorisme, va alertar de la deriva inquietant del sistema jurídic espanyol i va constatar que es qualificaven com a terrorisme, "amb definicions vagues i àmplies", fets que no ho eren. Scheinin advertia que, "quan es cau per aquest pendent, es corre el risc de conculcar molts drets". Sis anys abans, el llunyà 2002, el *Financial Times* –capçalera britànica poc sospitosa d'estar a l'esquerra de Déu– va denunciar el rebrot d'una mena GAL jurídic: no executava gent opositora ni soterrava en calç viva ni segrestava, però esmicolava drets civils, clausurava diaris impune-

La fal·lera antiterrorista embogida va arrencar sota el primer govern d'Aznar

ment, decretava l'*apartheid* electoral, excepcionalitzava la dissidència i, d'aquesta manera, expandia els efectes multiplicadors de la por i l'arbitrarietat. Només el veterà reporter català José Martí se'n va fer ressò en un racó de *La Vanguardia*. Després de conversar amb un responsable antiterrorista, Martí va escriure: "Del que es parla, em diu, és d'un GAL judicial molt més intel·ligent i sofisticat. Què és? És el vist-i-plau que alguns jutges donen als atestats procedents de la policia i que s'empren per dictar unes resolucions que condemnen sense proves. És greu. S'està vulnerant l'estat de dret".

Vulnerar l'estat de dret en nom de l'Estat de dretes. Dit i fet. Ja ho va aclarir Àngel Acebes arran de la a-

Rodríguez Galindo i el seu advocat a l'entrada de l'Audiència Nacional, l'any 1996

provació de la llei de partits: "Per fi tenim dret penal d'enemic". Dret penal d'enemic, que és jutjar les persones pel que són, no pas pel que fan. Conseqüència sil·logística: des de 1998, el País Basc s'ha convertit en el darrer estat d'excepció de la Unió Europea, allà on sucumbien drets civils, llibertats fonamentals i garanties jurídiques en nom de l'antiterrorisme. La il·legalització de deu formacions polítiques i l'*apartheid* electoral al qual està sotmesa –encara avui– l'esquerra *abertzale* n'és la prova més fefaent. La fal·lera antiterrorista embogida va arrencar sota el primer govern d'Aznar: el 1997 es va empresonar la Mesa Nacional d'Herri Batasuna i, el juliol de 1998, 300 policies espanyols, sota les ordres de Baltasar Garzón, van irrompre a la seu de l'històric diari *Egin* per clausurar-lo.

Del 'A por ellos' al 'tot és ETA'
Després, la metastasi del *tot és ETA*, alenada pel metafalangista *A por ellos*, va començar a tancar espais comunicatius, a vetar la participació política i a perseguir iniciatives socials. Resum *demodràstic*: tancament de cinc mitjans de comunicació –*Egin*, *Egin Irratia*,

Ardi Beltza, *Kale Gorria* i *Euskaldunon Egunkaria*–, proscripció del moviment juvenil basc –amb les il·legalitzacions de Jarrai, Haika i Segi–, l'acarnissament amb el municipalisme basc sobiranista (Udalbiltza), la persecució de la solidaritat amb preses i presos –amb l'eradicació de les històriques Gestoras Pro-Amnistia–, la criminalització de la desobediència civil (Fundació Joxemi Zumalane) o de la solidaritat internacionalista (operació contra Askapena). Resum electoralista: 40.000 persones a la llista negra, vetades de sufragi passiu. En l'absurd, mixtura de Kafka i Ionescu, ja que Garzón va arribar a empresonar reconeguts activistes pacífistes. Una realitat que va desbordar les observadores internacionals del macrosumari 18/98 contra 56 militants de l'esquerra *abertzale* política: "Crèiem que veníem a un judici sense proves i ens hem trobat amb un judici sense delictes".

De l'excepció a la impunitat
A l'altra cara de la moneda de l'excepció processal, penal i penitenciària, s'hi ubica l'horror de la impunitat del terrorisme d'Estat. La icona d'aquesta impunitat és el general Rodríguez Galindo, màxim

comandament del museu dels horrors d'Intxaurren: dels 75 anys de presó a què va ser condemnat per l'assassinat en calç viva dels refugiats Joxean Lasa i Joxi Zabala, només n'ha complert efectivament un 5%. El delegat del govern a Guipúscoa del PSOE, Julen Elgorriaga, va tenir més sort. Condemnat pel mateix cas a 23.375 dies de presó, només n'ha complert 663 (un 2,42% de la pena imposada).

el pres polític basc Jon Bilbao va sortir de la presó amb un rècord històric: 12.467 dies de presó complets

Rebobinem la metàfora. La tardor de l'any passat, el pres polític basc Jon Bilbao va sortir de la presó amb un rècord històric: 12.467 dies de presó complets íntegrament. L'altre rècord, paral·lel, és el de la impunitat. José Barrionuevo, Rafael Vera, Miguel Planchuelo, Julián Sancristóbal i Ricardo García Damborenea van ingressar a la presó el 30 de maig de 2001, condemnats pel segrest de Segundo Marey, la primera acció dels GAL. Van entrar el 30 de maig de 2001 a complir deu anys de presó i van sortir només deu hores després. Deu anys bes-canviats per deu hores a les clau-gueres de l'Estat: 600 minuts de calvari penitenciar. Només dos mesos després d'aquella excarceració exprés, l'agost de 2001, la seva víctima, Segundo Marey, va morir a Baiona, afectada per un mal crònic i un desànim permanent. Que algú ho expliqui, avui, a Rubalcaba, a Zapatero, a Patxi López, a Rajoy o al món sencer. No van consolidar l'estat de dret... se'l van carregar, víctima –també– de la sinistra dècada antiterrorista que ara clou.

PER PART DE L'ESTAT I LES TRAMES DE GUERRA BRUTA

1.012 FERIDES És el nombre de persones ferides en el transcurs de mobilitzacions, vagues generals o parcials o accions de grups parapolicials, on també s'inclouen catorze violacions a dones.

1.037 ACCIONS DE GUERRA BRUTA La majoria sense reivindicar i la resta vindicades per l'amalgama de sigles del Batallón Vasco Español (34 morts), ATE o els GAL (27 morts) i connectades sempre amb les terminologies de la claveguera estatal.

DADES REPRESSIVES DEL CONFLICTE BASC

30.000 DETENCIONS És el nombre de persones detingudes per motius polítics durant les quatre dècades llargues de conflicte armat, ja sigui en mobilitzacions o sota la legislació antiterrorista.	16.000 EMPRESONAMENTS És el nombre de persones que han estat empresonades. 16 persones preses polítiques basques han mort a les presons espanyoles i 16 familiars han perdut la vida en els 400 accidents de trànsit registrats els darrers 22 anys, des que s'aplica la política de dispersió penitenciària. Cada setmana, les famílies de presos i preses recorren 529.485 quilòmetres per visitar les 704 persones que continuen empresonades: 564 a presons espanyoles i 140 a l'Estat francès.	7.000 PERSONES TORTURADES És el nombre de persones que, sota custòdia policial, han sofert tortures, maltractaments i càstigs inhumans o degradants mentre estaven detingudes. 13 d'elles no van recuperar mai la llibertat perquè van morir durant els interrogatoris. El 2010, 63 ciutadanes van tornar a denunciar tortures.
---	--	--

estirant del fil ,

PAÍS BASC • PER AVANÇAR CAP A LA PAU CAL TRENCAR LA POLARITZACIÓ, LA NEGACIÓ I LA SIMPLIFICACIÓ

Després del comunicat d'ETA

Amnistia Internacional considera que l'escenari actual és una oportunitat perquè l'Estat espanyol rendeixi comptes per les vulneracions de drets humans

Gemma Garcia i Iolanda Parra
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El director del diari *Berria* i exdirector del clausurat *Egunkaria*, Martxelo Otamendi, va respondre a les declaracions de Rodríguez Zapatero -"La nostra serà una democràcia sense terrorisme, però no sense memòria"- insistint que allò que cal és "memòria completa". La mare del guàrdia civil Diego Salvá (mort en el darrer atemptat mortal d'ETA a Mallorca el juliol de 2009), Montse Lezaun, afirma: "Des del primer moment, la decisió de perdonar m'ha fet bé. No guardo rancor, però és una decisió que he de renovar cada matí". La filla d'Ernest Lluch, assassinat per ETA el 2000, admetia que les víctimes no poden determinar políticament en el procés i que "han de ser generoses". Amnistia Internacional, en un comunicat emès el dijous 20 d'octubre, considerava: "Aquesta és, també, una oportunitat perquè el govern espanyol garanteixi la rendició de comptes amb les violacions de drets humans comeses per membres de les forces de seguretat i reformi la legislació i les pràctiques antiterroristes, que han causat aquelles violacions o hi han contribuït".

Lokarri: "Qualsevol crítica a la 'tolerància O' és sospitosa de justificació de la violència"

Abans que ETA declarés el cessament definitiu de la lluita armada, responsables polítics, víctimes i organitzacions civils han escrit i explorat els termes que deïxen entreveure el complex procés que s'engega quan un dels agents del conflicte atura la violència directa. Desarmament, veritat, justícia o reparació són alguns desafiaments principals en el camí cap a la pau i la reconciliació. Caminar en aquesta direcció requereix trencar la polarització, la negació i la simplificació, com explica el coordinador de l'associació per la pau al País Basc Lokarri, Paul Rios: "A Euskadi, s'ha estès el missatge que la vertadera deslegitimació i la

El 'Correo Vasco' parla de l'assistència de dues vídues a l'homenatge que se li va dedicar al dirigent de l'esquerra 'abertzale'

contundència enfront d'ETA passa per romandre cecs davant d'altres vulneracions de drets i retallades de llibertats i per assumir que l'única estratègia és la *tolerància o*. Qualsevol postura crítica amb aquest plantejament és sospitosa de justificació o comprensió de la violència". Ahora, el patiment i el dolor és immensurable i el reconeixement mutu de totes les víctimes, imprescindible.

Anteriorment, lluny de les interferències mediàtiques, ja s'havien produït trobades entre preses i presos d'ETA i víctimes. També prèviament al comunicat de l'organització armada, s'han produït gestos tan significatius com el de Rosa Rodero i Cristina Sagarazu -vídues dels comandaments de l'Ertzaintza Joseba Goikoetxea i Montxo Doral, assassinats per ETA el 1993 i 1996 respectivament-, que el 2010 van assistir a l'homenatge que l'esquerra *abertzale* rendeix anualment, el 20 de novembre, a Santi Brouard i Josu Muguruza, assassinats per la guerra bruta. Rodero sintetitzava la necessitat de reconeixement a totes les víctimes: "El sofriment és igual per a tots els que hem perdut persones properes per causes sense justifi-

cació. Ens és igual de qui sigui, d'ETA, dels GAL... Això és el que menys importa". No hi ha una única recepta per a un procés de pau i cada context té les seves particularitats socials, culturals i polítiques, però sí que hi ha diversos eixos en els quals coincideixen les expertes en estudis de pau i resolució de conflictes.

A Europa, l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA) va trigar set anys des de la signatura dels Acords de Pau de 1998 fins que va lliurar les armes

Desmilitarització

Tan bon punt s'ha fet públic l'anunci d'ETA, s'ha posat sobre la taula l'entrega d'armes. La desmilitarització ha estat necessària, però mai immediata, i s'ha dut a terme amb més o menys èxit en

múltiples conflictes a països llatinoamericans com El Salvador, on el procés de pau va afavorir la desmobilització de les forces guerrilleres i la seva incorporació a la vida política del país, fins al punt que l'antiga guerrilla salvadorenca -el Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional (FMLN)- va aconseguir arribar a la presidència del país el 2009. A Europa, l'IRA va trigar set anys des de la signatura dels Acords de Pau de 1998 fins que va lliurar les armes. Fins al setembre de 2008, el govern del Regne Unit no va considerar desmantellada definitivament l'organització armada irlandesa.

Reconstrucció d'institucions i resolució

A banda de la garantia del final de la violència directa en qualsevol de les seves expressions, és necessària la reconstrucció de les institucions polítiques i la recerca de l'anomenada resolució que, segons el politòleg noruec Johan Galtung, "consisteix a explorar les causes i solucionar l'arrel del conflicte". La llei de partits, l'empresonament d'agents polítics clau de l'esquerra *abertzale* com Arnaldo Otegi i el tancament de mitjans de comuni-

cació han intentat invisibilitzar unes idees polítiques que formen part de la societat basca i que fa dècades que exigeixen el dret de decidir. Per una altra banda, l'absència de violències comporta més seguretat i llibertat de moviment per les membres de diverses institucions polítiques. Experiències com les de Liban posen de manifest que una mala reconstrucció de les institucions, en aquest cas en clau sectària, deriva en una forta inestabilitat per al país i una societat vertical estructurada novament a partir de lògiques de compartimentació estanca i confrontació.

Reconciliació

La reconciliació passa per reconstruir les relacions socials fracturades per la violència i té diversos significats per a cada societat i per a cada individu. Per possibilitar la reconstrucció social i la reparació, cal reconèixer que el sofriment ha estat múltiple i no jerarquitzar-lo en funció dels agents. Sovint, el perdó s'inclou com a procés necessari per a la reconciliació, però, com puntualitza l'excap d'opinió d'Egin i activista ecopacifista Sabino Ormazábal, en un article publicat a Lokarri: "No hi ha d'haver ni oblit ni perdó obligat. El perdó significa coses diferents per

Les víctimes del GAL i de tortures en mans de la policia també poden desitjar una petició oficial de perdó

a cadascú. En canvi, sí que s'ha de fomentar la cultura del perdó". Algunes associacions de víctimes d'ETA s'han apressat a denunciar que l'organització no hagi demanat perdó, però l'IRA no ho va fer fins quatre anys després dels acords i sota la fórmula del reconeixement del sofriment que havien generat. Respecte la violència institucional, hi ha exemples de governs de l'Amèrica Llatina que han fet peticions oficials de perdó pels crims comesos per les dictadures del seu país. Xile ho va fer el 2000 i l'Argentina, el 2004. Alemanya també va demanar perdó

, estirant del fil

pels crims del nazisme. En aquest sentit, les víctimes del GAL i de tortures en mans dels cossos policials també poden desitjar una petició oficial de perdó i garanties de no repetició.

Justícia i reparació

La majoria social basca també exigeix justícia i la rehabilitació dels drets civils i polítics davant la il·legalització de formacions polítiques, el tancament de mitjans de comunicació i l'empresonament de desenes de persones sota el pretext del *tot és ETA*. L'apropament dels presos i les preses al País Basc també és una peça clau per a la

La majoria social basca exigeix justícia i la rehabilitació dels drets civils i polítics davant la il·legalització de partits o el tancament de mitjans i diaris

resolució del conflicte basc. O l'existència d'espais d'impunitat efectiva en relació als crims comesos pels GAL. Cal destacar que els relators de les Nacions Unides contra la Tortura han denunciat reiteradament aquesta pràctica a l'Estat espanyol i la manca de diligència judicial per esclarir les denúncies. A més dels mecanismes judicials més convencionals, com la investigació, els processos judicials o les sentències penals, la justícia transicional contempla altres iniciatives, com les comissions de la veritat i els programes de reparació. La reparació pot ser tant material com simbòlica; pot incloure commemoracions, memòria i disculpes públiques. Un exemple recurrent d'enfrontament amb el passat sense intervenció de la justícia convencional, però alhora controvertit per l'oferta d'amnistia als autors de violacions de drets humans durant l'*apartheid*, és la Comissió de la Veritat i la Reconciliació de Sud-àfrica, presidida per Desmond Tutu. Per la seva banda, la Comissió para el Esclarecimiento Histórico (CEH) de Guatemala va investigar les violacions comeses durant la guerra i el 1999 va presentar l'informe final *Memoria del silencio*, on es denunciava el genocidi causat per l'exèrcit. A més, l'Església va impulsar el Proyecto Interdiocesano de Recuperación de la Memoria Histórica, considerada una de les comissions de la veritat més ambiciosos de la història.

PAÍS BASC • AMB EL CONFLICTE VA SORGIR UNA FONT DE BENEFICI, LA SEGURETAT PRIVADA

La pau acabarà amb el negoci dels escortes, que suposa 250 milions d'euros anuals

Empreses com Prosegur o EULEN, vinculades directament a la família Mayor Oreja, s'han beneficiat de la situació social i política que es vivia i es viu al País Basc

El polític del PP Jaime Mayor Oreja s'ha beneficiat del negoci dels escortes

Marc Rude
redaccio@setmanaridiercta.info

Davant el nou escenari confirmat la setmana passada, el Departament d'Interior basc ha anunciat que reduirà l'escorta privada d'aquelles personalitats que es consideraven amenaçades per ETA. Durant els últims mesos, ja s'han eliminat 500 de les 2.700 places d'escorta existents, que suposen una despesa pública de 250 milions d'euros anuals.

El popular Jaime Mayor Oreja ha declarat: "ETA tornarà a fer de les seves si les coses no li surten bé"

Les declaracions no s'han fet esperar. L'Associació d'Escortes en Actiu del País Basc veu amb escepticisme el nou procés i la pressió patronal anuncia que demanarà baixes voluntàries. Tot i

seu germà José María ha estat president, conseller, administrador o soci de diverses empreses de seguretat privada que s'emportaven part del pastís, com Securotec, Protecsa i Prosegur, en algunes de les quals també tenien interessos altres càrrecs del PP.

La trama es va destapar el 2002 arran d'unes declaracions de Xabier Arzalluz, que va denunciar la privatització progressiva de la seguretat que havia impulsat Mayor Oreja com a ministre de l'Interior per lucrar-se ell i la seva família. Els germans Oreja van demandar Arzalluz, però els tribunals van confirmar la veracitat de les afirmacions del líder nacionalista. Durant el seu mandat, l'exministre va repartir escortes i cotxes blindats amb xofer a tort i a dret entre càrrecs menors del partit i periodistes afins.

Es nega a condemnar el franquisme

Fill de la burgesia carlina basca, Jaime Mayor Oreja es va introduir en el món de la política de la mà del seu oncle, Marcelino Oreja, ministre d'Afers Exteriors amb la UCD. Un cop dissolt el partit que va rebatejar un nacionalcatolicisme tardà com a democratacristià, el 1989 va ser reclutat pel PP de Manuel Fraga. El 2007, Mayor Oreja -representant del sector més *nostàlgic* del partit- es va negar a condemnar un franquisme que "moltes famílies van viure amb normalitat i naturalitat" i que "representava un sector molt ampli dels espanyols". Sembla

que la seva moral integrista catòlica -en una ocasió va afirmar que "l'avortament és propi de bolxevics"- no ha estat incompatible amb els seus tripijocs. Els negocis bruts són tota una tradició a la família Mayor Oreja. El seu pare, el ginecòleg José María Mayor Lizarbe, va estar implicat en una trama de venda de nadons, en la qual prop de 200 criatures van ser robades a diferents hospitals de Gipuzkoa entre el 1949 i el 1993, mentre s'informava les progenitores que el seu fill o filla havia

Els negocis bruts són una tradició entre els Mayor Oreja: el pare del polític del PP va estar implicat en una trama de venda de nadons

mort. La consolidació de la pau acabarà, també, amb els negocis de guerra d'alguna gent. Les mateixes persones que van fer de l'exploració electoralista del conflicte basc -que tradicionalment beneficiava el PP- un estri per instaurar la por -"salvar la pàtria del perill separatista"- entre la població i justificar polítiques autoritàries mentre, alhora, s'omplien les butxaques.

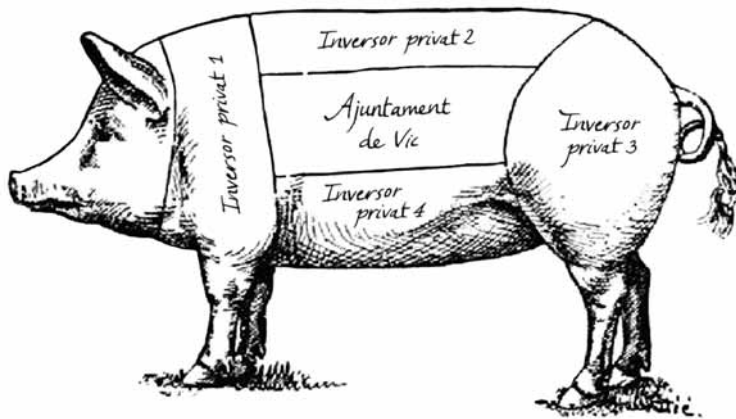
> Multinationals amb connexió ultra

El grup EULEN és un conglomerat empresarial enorme que factura més de 1.000 milions d'euros anuals. Propietat d'una de les famílies més poderoses del capitalisme basc, és present a sectors tan diversos com la seguretat, la neteja o l'exploració vinícola, a través de les Bodegas Vega Sicilia. El seu patriarca octogenari, David Álvarez, manté una estreta amistat amb Jaime Mayor Oreja i José María Aznar. Un altra de les empreses adjudicatàries és Prosegur, multinacional fundada durant els anys 70 per antics alts càrrecs de les dictadures argentina i espanyola i que, als 80, va ser investigada per evasió d'impostos i vincles amb el narcotràfic. El 1976 es va crear la filial espanyola de l'empresa, on van participar des de la Banca March fins a dirigents de la UCD, com Rodolfo Martín Villa. El 1979 va absorbir la Sociedad Anónima de Servicios de Seguridad, propietat de José Lopez Rega, fundador de la sinistral Alianza Anticomunista Argentina (Triple A). Amb contractes milionaris amb l'administració, la crisi no l'afecta pas: entre el 2007 i el 2010, l'empresa va experimentar un creixement del 40%. M.R.

, impressions

Sergi Solà · Membre del Grup de Defensa del Ter
opinio@setmanaridirecta.info

Aeroport d'Osona: zero euros

El Telenotícies Migdia de TV3 del 3 d'octubre obria els titulars del dia repasant una sèrie d'aeroports catalans i espanyols acabats de construir, que han costat un dineral i que, a dia d'avui, estan en desús i pràcticament abandonats. Entre altres, apareixia l'aeroport d'Alguaire (Lleida) que ha costat 95 milions públics, el de Castelló, que ha costat 105 milions d'euros públics, el d'Osca-Pirineus, les obres del qual han costat 40 milions d'euros públics, i el *summum* dels despropòsits: l'aeroport de Ciudad Real, que ha costat 1.100 milions d'euros, això sí, d'inversos privats.

Per amanyar-ho s'ha comptat amb la complicitat de polítics de tots els colors, que tenen imprès al seu ADN el gust per promoure obres mastodòntiques (per allò de poder estrenar alguna cosa sota el mandat de govern) i un atrofiat sentit comú; i sovint els ciutadans infantilment els hi aplaudim.

Ara fa un parell d'anys, el Consell Comarcal d'Osona, encegat pel que entenia com a "progrés, oportunitats de negoci i creació de llocs de treball", volia apostar fort i va presentar en roda de premsa un projecte d'aeroport per a jets privats a la comarca osonenca, en concret a Taradell. Es va presentar amb tota la pompa acompanyat

d'un laboriós estudi d'enginyeria. En aquesta mateixa roda de premsa, quatre joves esvalotats varen desplegar una pancarta que deia "Toquem de peus a terra" i varen intervenir al torn de preguntes qüestionant la necessitat del projecte; cosa que no va agradar gaire als polítics protagonistes de l'acte.

Gràcies a la mobilització social i veinal i a la campanya en favor del sentit comú que es va empenyer des del GDT, aquest projecte d'aeroport a Osona no va tirar endavant i, per tant, no va costar ni un euro. Una petita victòria, que reflecteix la importància i coherència dels moviments socials.

BOLD

Seguint un ritus similar al del projecte d'aeroport d'Osona, fa uns dies l'Ajuntament de Vic va emetre una nota per informar que ja es disposava de la llicència ambiental per tirar endavant el desdoblament de l'illa càrnia a Osona, al polígon del Bruguer de Vic.

Sobre aquest projecte, el discurs oficial diu que Osona serà líder europeu de l'abatiment de porcs (només en aquestes noves instal·lacions en podrem matar 600 cada hora i obtenir 1.920 tones de canals de porc netes diàries). Com en el cas dels aeroports, la retòrica de la competitivitat global, el fals progrés i la creació de llocs de treball són els arguments públics. Realment, el que hi ha és un capital inversor privat que veu una oportunitat per treure'n profit econòmic a curt termini; amb la complicitat de l'administració i la despesa pública que li aplanen el camí. En canvi, gairebé sempre es passen per alt les repercussions a llarg termini i la necessitat i l'interès real del projecte.

L'illa càrnia? Tant en la conjuntura actual de crisi, com en la d'excessos de fa cinc anys, cal que ens la qüestionem.

Econòmicament no té futur que un territori posi tots els ous (o la majoria) al mateix cistell... i els vulgui anar a vendre a fora! Si a dia d'avui matem i transformem en aliments gairebé tots els porcs d'Europa al millor preu, en una economia global d'aquí uns anys qualsevol altre país perifèric segur que ens passarà al davant i aquest sector no trigarà gaire en fer les maaletes. El tèxtil de fa uns anys va patir una situació similar.

Ecològicament, matar 24.000 porcs més al dia en una comarca que ja és líder en la contaminació de nitrats dels aqüífers subterranis no és cap bona notícia. A més de l'increment del trànsit de camions i la despesa energètica associada, caldrà gestionar milers de vísceres i tones de purins més dels que ja es produeixen actualment. Apostar per un sector que competeix en el marc de l'economia internacional suposa una elevada pressió i un risc per al medi: per tal de reduir els costos de producció es pressionarà per abaixar el llistó dels requisits ambientals (o directament s'incompliran). Tant l'engreix de bestiar intensiu com la indústria càrnia consumeixen moltíssima aigua en el seu procés productiu i de neteja. Cosa que pressionarà encara més els cada cop més escassos recursos d'aigua potable existents. Socialment, la indústria càrnia s'ha caracteritzat per produir en unes condicions laborals precàries, amb llocs de treball de poca qualificació i amb salaris baixos. Construir la segona illa càrnia vol dir que no hem après res d'aquests anys d'excessos i que no es tenen idees per posar-hi remei. Ans al contrari, ens ensoporta encara més en les causes profundes de la crisi. El desenvolupament del sentit comú ens diu que cal enfortir les economies locals, fomentar la producció i venda a pocs quilòmetres a la rodona, promoure el treball digne i d'acord amb les possibilitats del territori. I així, ser menys dependents del petroli i dels mercats internacionals i especuladors. Que ho tinguem ben clar: No volem, ni ens convé, ser l'escorxador d'Europa.

Daniela Grau · Mestra a Elna
opinio@setmanaridirecta.info

Catalunya del Nord

Probablement heu constatat que la denominació *Catalunya Nord* tendeix a generalitzar-se als mitjans de comunicació, tot i que no tots els catalans del Nord hi estem d'acord per una raó ben senzilla i evident: *Catalunya Nord* és incorrecte en català, com ho ha fet saber el secretariat de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). Hem de ser conscients que els topònims no són senzills marcadors territorials sinó també símbols polítics, perquè són senyals inconfusibles d'identitat respectada o manipulada.

Els rètols tipus *Gérone* instal·lats pel Conseil Général a Perpinyà fa pocs anys testimonien clarament la seva voluntat política de no potenciar al Roselló el coneixement i l'ús de la denominació catalana oficial Girona.

Hi ha un grup de militants catalanistes al Nord que va propiciar aquest terme i perpetua voluntàriament aquesta errada gramatical. Fa uns 40 anys potser no sabien que l'era, però ara no es pot ignorar més, d'ençà que l'IEC va publicar i presentar a la Casa de la Generalitat a Perpinyà el

Nomenclàtor de la Catalunya del Nord (2007). Per a ells aquesta denominació és un marcador ideològic "progressista", perquè el van crear. La prova n'és que alguns fins i tot no dubten en propagar que *Catalunya del Nord* seria el fruit d'una imposició de Barcelona. A tall de justificació prefereixen insinuar un *imperialisme barceloní* que tant de mal pot fer al procés de conscienciació i fusió nacional al nord.

Hem esperat quatre anys després de la publicació del Nomenclàtor, per tal de deixar-los temps de rectificar, però ara

considerem que un sector, per més nacionalista que sigui, pot, ben entès, continuar a dir i escriure el que vol i com vol, però no atorgar-se el dret d'imposar als mitjans de comunicació una denominació gramaticalment incorrecta perquè l'avalin ideològicament; ni tampoc fonamentar implícitament un qüestionament sobre les intencions de l'IEC i propiciar el seu desprestigi, quan tantes generacions han lluitat per aconseguir la unitat de la llengua que fa la força de la nació catalana al segle XXI. Hem de contrarestar qualsevol forma

de blaverisme tant de dreta com d'esquerra.

Des de la Catalunya del Nord us agrairíem, doncs, que respectéssiu les normes de l'IEC també per a topònims que afecten les comarques del nord del Principat, o sigui, les dels antics comtats. Si no es respecta la normativa unitària de la nostra llengua, a més de fer una absurda demostració d'ignorància, s'obren les portes a iniciar un procés de patuització per al qual ben segur que hi ha sempre, mentre no tenim l'Estat català, molts voluntaris i molts recursos.

Esther Vivas · Membre del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials de la UPF
 opinio@setmanaridirecta.info

La cara oculta de la fam a l'Àfrica

La situació de fam a la Banya d'Àfrica no és novetat. Somàlia viu una situació d'inseguretat alimentària des de fa 20 anys. Periòdicament, els mitjans de comunicació ens recorden l'impacte dramàtic de la fam. El 1984, gairebé un milió de persones moriren a Etiòpia; el 1992, 300.000 somalis van morir a causa de la fam; el 2005, gairebé 5 milions a la vora de la mort a Malawi, per citar-ne uns exemples.

Però la fam no és una fatalitat inevitable que afecta determinats països. Les causes de la fam són polítiques. Qui són els que controlen els recursos naturals (terra, aigua, llavors) que permeten la producció de menjar? A qui beneficien les polítiques agrícoles i alimentàries? De fet, avui es produeix menjar per a 12.000 milions de persones, segons dades de l'Organització de les Nacions Unides per l'Agricultura i l'Alimentació (FAO), quan al planeta n'habiten 7.000 milions. Aleshores, per què una de cada set persones al món passa gana? Els aliments s'han convertit en una mercaderia i la seva funció principal, alimentar-nos, ha quedat en un segon pla.

S'assenyala la sequera, amb la consegüent pèrdua de collites i bestiar, com un dels principals desencadenants de la fam a la Banya d'Àfrica, però com s'explica que països com els Estats Units o Austràlia, que pateixen periòdicament sequeres severes, no pateixin fam extremes? Evidentment, els fenòmens meteorològics poden agreujar els problemes alimentaris, però no són

suficients per explicar-ne les causes.

Pel que fa a la producció d'aliments, el control dels recursos naturals és clau per entendre qui i per què es produeix. En molts països de la Banya d'Àfrica, l'accés a la terra és un bé escàs. La compra massiva de sòl fèrtil per part d'inversors estrangers (agroindústria, governs, fons especulatiu...) ha provocat l'expulsió de milers de camperols de les seves terres, disminuint la capacitat per autoabastir-se.

Cal recordar que Somàlia, malgrat les sequeres recu-

rrents, va ser un país autosuficient en la producció d'aliments fins a finals dels setanta. La seva sobirania alimentària va ser arrabassada en dècades posteriors. A partir dels vuitanta, les polítiques imposades per l'FMI i el Banc Mundial per a que el país pagués el seu deute amb el Club de París, van forçar l'aplicació d'un conjunt de mesures d'ajustament. Pel que fa a l'agricultura, aquestes van implicar una política de liberalització comercial i d'obertura dels seus mercats, permetent l'entrada massiva

de productes subvencionats, com l'arròs i el blat, de multinacionals agroindustrials nord-americanes i europees, que van començar a vendre els seus productes per sota del preu de cost, fent competència deslleial als productors autòctons. Les devaluacions periòdiques de la moneda somali van generar també l'alça del preu de les entrades i el foment d'una política de monocultius per a l'exportació va forçar, mica en mica, l'abandonament del camp.

La pujada del preu de cereals bàsics és un altre dels elements assenyalats com a detonant de la fam a la Banya d'Àfrica. A Somàlia, el preu del blat de moro i el sorgo vermell van augmentar un 106% i un 180% respectivament en tan sols un any. A Etiòpia, el cost del blat va pujar un 85% amb relació a l'any anterior. Un alça que ha convertit aquests aliments en inaccessibles. Però, quines són les raons de l'escalada dels preus? Diversos indicis apunten a l'especulació financera amb les matèries primeres alimentàries com una de les causes principals.

Si volem acabar amb la fam al món és urgent apostar per d'altres polítiques agrícoles i alimentàries que col·loquin en el seu centre les persones, les seves necessitats, a aquells que treballen la terra i a l'ecosistema. Desemascarar la cara oculta de la fam, les seves causes polítiques, i apostar per allò que el moviment internacional de La Via Campesina anomena la "sobirania alimentària", recuperar la capacitat de decidir sobre allò que mengem.

NEGRESCOLOR

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Fura dels Baus: bufons de Putin

Albert Martínez i Uribe

El 5 d'octubre passat Kàdîrov, el president titella de Txetxènia, celebrava el seu aniversari i engalanava Grozni.

Fa cinc anys Putin li va regalar el cadàver de la periodista Anna Politkòvskaja. Per a ell, era la millor manera d'amagar el genocidi i avançar en l'oblit. Bastia el silenci per sotmetre Txetxènia. Ara s'ha obligat Grozni a vestir-se de festa en honor del sàtrapa i, entre d'altres bufons, hi han actuat La Fura dels Baus. Segurament l'actuació de la companyia catalana hagi sorprès Kàdîrov per l'avantguardisme i l'esteticisme que ja els hi coneixem. També deu haver satisfet els propòsits de Putin de presentar una ciutat normalitzada i pacificada. Una vegada més s'evidencia el poder dels diners i l'amnèsia que generen. Que no es parli de Txetxènia i que no hi hagi guerra, no vol dir que no hi hagi violència. La memòria d'Anna Politkòvskaja i el poble txetxè no mereixien la complicitat de La Fura dels Baus.

Els desnonaments i el capitalisme salvatge

Josep M. Loste Romero, Portbou

Les fredes estadístiques assenyalen que 50 famílies al dia es queden sense casa a Catalunya, com a conseqüència de desnonaments o execució d'hipoteques per part de les entitats financeres. El pitjor de tots aquests clars atemptats contra la dignitat humana és que una gran quantitat de famílies es queda en situació d'exclusió social dura i pura, en ser el seu únic habitatge habitual. Abans que s'arribi a produir un desnonament s'haurien esgotat tots els mitjans de diàleg entre les parts a través de la concessió d'una moratòria, la negociació extrajudicial del préstec hipotecari i, fins i tot, a través de la mediació social amb la intervenció dels propis serveis municipals i la Generalitat.

D'altra banda, la solidaritat social es fa cada vegada més necessària en aquests casos i, en la majoria de les ocasions, no existeix. Així, alguns individus de pocs escrúpols s'aprofiten per especular amb els habitatges embargats, per llogar-los, o bé vendre'ls, al preu que sigui, aconseguint així un enriquiment lícit, però moralment menyspreable. Resulta que les entitats financeres són, ara i aquí, les grans immobiliàries; a més, els preus d'aquests habitatges, que procedeixen d'execucions hipotecàries, estan molt per sota del seu cost real.

. EN CALENT

"La vida diària de l'empresa ha estat envoltada de maniobres per no pagar els treballadors"

Ramon Vila és un dels treballadors de Comunicació21 acomiadats de manera improcedent en un procés de tancament de l'empresa ple d'irregularitats, factures impagades i de projectes fantasma.

Els treballadors del grup Comunicació21 hem viscut immersos en una gran mentida. Periodistes, comercials, administratius, compaginadors i distribuïdors ens sentim enganyats per l'editor, David Centol Lozano, qui en deu anys ha aixecat un grup de comunicació servint-se de la professionalitat i el compromís personal de la plantilla. A més de la muntanya de diners que ha gestionat: una part procedent de la publicitat de les diferents capçaleres (denominació genèrica "Línia") i una altra procedent de subvencions públiques. El 10 d'octubre, vam saber que la Seguretat Social ens havia donat de baixa d'ofici per impagament. Les senyals d'alarma es van encendre i ens vam mobilitzar per saber si allò havia

estat un fet puntual o no, ja que tota la plantilla estava afectada. Vam poder esbrinar que la causa havia estat l'elevat deute (més de 139.000 euros) contret amb la Seguretat Social. El mateix passa amb Hisenda, proveïdors i amb els anunciants que van pagar per una publicitat que ja no es farà. Ara sabem que la normalitat de la vida diària de l'empresa ha estat envoltada de maniobres per no pagar els treballadors -o pagar-los poc a poc i segons el seu criteri personal, amb comptagotes, mitjançant xecs de petita quantia. Als treballadors acomiadats no només ens ha decebut, sinó que ens ha deixat al carrer. Ens preguntem, a la vista del resultat de la seva gestió com a empresa, si s'avergonyeix del tot.

. EDITORIAL

Llums i taquígrafs al País Basc

El nou cicle obert al País Basc, on l'anunci històric d'ETA és una passa més cap al principi de la fi del darrer conflicte armat en el si de la UE, albira temps de diàleg, solucions i acords en claus democràtiques. Deixem enrere 40 anys de confrontació oberta nascuda de la crueltat de la dictadura franquista i superem una perllongada guerra de baixa intensitat on el dolor acumulat -que no coneix de bàndols ni ideologies- ha definit una radiografia del sofriment inenarrable. Múltiples violències d'arrel política de les que només ens han volgut mostrar una, amb la batalla per la llibertat política del poble basc com a rerefons. Durant anys, denunciar les altres violències era titllat de "complicitat". Ben malauradament, en el periodisme sobre el conflicte basc, no hem tingut Anna Politkovskayas.

Silenci, negació i propaganda han caminat plegades. I com la realitat és sempre la primera víctima de tota guerra, s'ha viscut d'esquenes als altres 474 morts, als 7.000 torturats, als 30.000 detinguts. A les lògiques d'excepció, apartheid i impunitat que han definit també el darrer estat d'excepció de la UE que és, encara avui, el País Basc. En un exercici sobrer de cinisme continuat, els executius espanyols, més enllà de l'esmena parcial, ètica o moral, han emprat la violència política d'ETA com ariet polític. Les lliçons per extreure són massives com per encabir-les en una editorial. 50 anys després, cal seguir vindicant que deixin en pau el País Basc: són ells, només ells, els únics que poden decidir l'abast de la seva llibertat. El dolorós és que no calia un preu col·lectiu tan alt per certificar-ho.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

De vides en llibertat

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

La presó ens queda lluny, tan lluny que de vegades ens permetem el luxe de no pensar-hi, però cada cop se'ns apropa més, de manera vertiginosa i, tot i així, encara provem de mirar cap a una altra banda, són tants els fronts oberts!

Mentrestant, però, la presó continua amb les seves injustícies, la seva suposada reinserció, la insuficient -per massificada i desorientada- atenció als presos i preses, però sobretot continuen el silenci i la indiferència. L'aïllament funciona de primera, segurament és el que millor funciona, mai no falla: si no t'aïllen els murs de pedra, t'aïllen el teu abatiment o la mala bava dels carcellers i carcelleres. Et roben la il·lusió

d'estar amb la teva gent i te la canvien per l'angoixa diària de si sortiràs o no sortiràs, de si serà demà o demà passat, amb el pertinent xantatge de passar per l'adreçador per recuperar la llibertat segrestada.

Quina mena de reinserció ofereixen aquells i aquelles que gestionen la justícia i les presons? Cap ni una. Davant la inconsciència de saber que treballen amb persones, amb necessitats concretes, amb mancances, gent que viu sota una tensió acumulada només ofereixen burocràcia i normatives.

Al Manel, després d'haver pagat una condemna de set anys i a només quatre mesos de finalitzar-la, el van passar a secció oberta, amb l'exigència de trobar una feina. I qui és capaç de trobar una feina digna de manera immediata i amb la pressió afegida que

et poden retornar a la presó si fracasses en l'intent? Obvien, per una banda, la manca de feina al mercat laboral i, per l'altra, no tenen en compte l'alt nivell de desestructuració de la persona en aquesta situació.

I, per si això no fos prou, a un mes i mig del final de la condemna, li arriba una notificació des de dos jutjats diferents que li reclama una responsabilitat civil impagada; en total, 2.000 euros. Una fortuna per a qui no té res més que incerteses. I una única certesa, que tornarà a la presó per no poder pagar aquests 2.000 euros.

Un sistema penitenciari ronyós, incapaç de posar-se a la pell de les persones, fent que la burocràcia passi per davant del sentit comú i en el que, de nou, si tens diners, te'n pots lliurar.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem de tornar a demanar ajut un cop més. Potser algú deu pensar que som unes pesades, però es tracta d'això, no?, d'ajudar les altres i demanar un cop de mà quan ens cal. D'una banda, seguim necessitant gent que tingui temps lliure els dimecres al matí per ajudar-nos a etiquetar les Directes que s'han d'enviar a Correus. És una feina mecànica i avorrida, però queda compensada amb la conversa amena i interessant que ofereixen les persones de la DIRECTA que fan aquesta feina cada setmana. A més, permet que puguem ser una de les primeres persones en llegir la DIRECTA i, fins i tot, endur-se'n una. D'altra banda, necessitem ordinadors i tècnics informàtics que no els faci molta basarda solucionar els problemes que tenim de Windows. Sabem que el sistema operatiu de Bill Gates és nefast i convidem a programadors i hackers a crear els programes que necessitem en software lliure. Mentrestant, necessitem ajut amb el finestres. Els ordinadors de correcció i difusió s'han espatllat. Han viscut prou, uns tres anys, però ara ja estan mig morts. Així que l'últim que us demanarem aquesta setmana és alguna torre no massa vella que tingueu parada al vostre local. Gràcies. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Són lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs. NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galf i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 25

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

CiU aposta per la privatització de la sanitat | PÀG. 10

Una obra que pot malmetre el port de Sóller | PÀG. 11

L'estafen i li embarguen el seu salari | PÀG. 12

Hormipresa, relacionada amb el PP i el PSOE | PÀG. 12

BARCELONA · L'AJUNTAMENT ATURA LA CONSTRUCCIÓ DE TRES CENTRES I EN SUSPÈN UN ALTRE

260 famílies protesten per la manca de places d'oferta pública a les escoles bressol

El nou regidor d'Educació, Gerard Ardanuy (CiU), opta per augmentar els concerts tot i que l'oferta pública només cobreix la meitat de la demanda

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de famílies, que arriben a les 260, exigeixen solucions a l'Ajuntament de Barcelona davant l'adjudicació d'unes places inexistents, ja que les escoles bressol on s'ubicaven encara no han obert. Les famílies afectades tenien previst portar les criatures a tres escoles de nova construcció, que havien d'entrar en funcionament el febrer de 2012. Tanmateix, davant la manca de pressupost públic, l'Ajuntament de Barcelona va aturar les obres de

L'Ajuntament ha aturat les obres d'escoles situades a Gràcia i Sant Martí i les famílies han vist com es quedaven sense places per la mainada

les escoles Jaén i Caspolino (ambdues a Gràcia) i Patufets (a Sant Martí). Lluny de donar explicacions o solucions, el consistori va enviar una carta a les famílies just tres dies després de l'inici del curs escolar i els va informar que, si volien mantenir la plaça per al curs següent, haurien d'omplir una instància.

Davant d'aquesta situació, mares i pares afectades no van dubtar

Primera assemblea de coordinació del professorat d'escoles bressol celebrada a les portes de l'IMEB el 30 de setembre

a organitzar-se. "No ens coneixíem i ens vam començar a trobar a través del boca-orella", explica Eva Rodríguez, una de les mares mobilitzades. La lluita va començar entre tres o quatre famílies, que no van trigar a respondre a l'Ajuntament. "Vam començar a penjar cartells pel barri, a fer una adreça de correu, una pàgina al Facebook i un bloc (www.senseescolabressol.blogspot.com) i van aparèixer noves famílies afectades", relata. Ara, moltes famílies s'han afegit a la lluita. Segons Rodríguez, porten des de principis d'octubre reunint-se setmanalment i treballant en comissions. A més, el col·lectiu

de pares i mares afectades va optar per rebre l'assessorament del Col·lectiu Ronda (una cooperativa que treballa en l'àmbit laboral i legal) i l'ajuda de l'advocat Matias Grifol.

A hores d'ara, l'Ajuntament encara no s'ha pronunciat. De fet, fins al 16 de setembre, les famílies no van rebre cap avís sobre les places que ja tenien assignades, tot i l'evidència de l'estat de les obres de les noves escoles. Rodríguez explica, en una entrevista, que ella es va intentar posar en contacte amb diferents institucions per demanar explicacions sobre el futur dels centres, però ningú no li va

donar "cap informació". Un cop les famílies van poder parlar amb l'Ajuntament, el responsable va dir-los que "la manca de places" era "competència de l'antic equip de govern", encapçalat pel socialista Jordi Hereu.

Les mobilitzades no han perdut el temps i ja han entregat sis propostes a l'Ajuntament com a possibles solucions temporals per poder portar a escola la seva mainada. Entre elles, trobem l'ampliació de places, la utilització d'antigues instal·lacions de llars d'infants que ara estan en desús però en bones condicions (com l'Escola Platero, a Gràcia) o, fins i

tot, la compensació econòmica de la diferència de cost de les places a una guarderia privada. Segons l'advocat de les famílies, Matias Grifol, "és inadmissible que l'Ajuntament no assumeixi el contracte que ja hi havia amb l'altre Ajuntament". De moment, les famílies estan a l'espera que la institució doni solucions. Si no és així, les afectades no dubten que emprendran accions legals contra la institució municipal, ja sigui de forma individual mitjançant demandes o de manera col·lectiva. Sigui com sigui, les famílies asseguren: "No abandonarem la lluita fins que aconseguim una solució al problema".

Privatització: la nova política d'Ardanuy
Gairebé la meitat de les criatures barcelonines es queden sense plaça a les escoles bressol (un 47,25% de les demandants). La deficiència en serveis educatius públics per a la canalla és prou evident i suposa un problema per a moltes famílies, que desconfien de la qualitat de les escoles privades o, simplement, no se les poden permetre. L'aposta del nou regidor d'Educació i Universitats, Gerard Ardanuy (CiU), és clara. En la línia de les privatitzacions impulsades pel govern de la Generalitat als sectors educatiu i sanitari, el nou equip de govern encapçalat per Xavier Trias (CiU) optarà pels concerts a les escoles bressols, tal com va admetre Ardanuy a mitjans de setembre. Les conseqüències d'aquesta mesura ja s'estan fent notar i el consistori ha suspès la construcció de l'Escola Bressol Front Marítim.

, així està el pati

CATALUNYA • PRIVATITZAR LA SANITAT COMPORTARIA MÉS DESIGUALTATS DEPENDENT DE L'EDAT O LA UBICACIÓ GEOGRÀFICA

Catalunya inverteix menys en sanitat que la resta de l'Estat o la Unió Europea

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

La filtració del document sobre la governança de l'Institut Català de la Salut (ICS) ha marcat un punt d'inflexió en el rumb de les polítiques del govern en matèria de sanitat. Aquest document, que va ser enviat al diari *El País* per algú que treballa a l'ICS i que porta per títol *La governança de l'ICS*, planeja trossejar l'empresa pública en una vintena de societats, finançades en part per capital privat. Un dels objectius és que la sanitat pública tingui superàvit. El president Artur Mas va assegurar que el govern no ha volgut privatitzar l'ICS "en cap moment", però les expertes consultades no entenen aquests canvis si no és que hi ha "una línia de privatització al darrere", ja sigui a través de l'entrada de capital privat o mitjançant la col·laboració amb altres entitats. L'aplicació d'aquestes línies de treball es duria a terme en un període d'entre "tres i cinc anys".

La llei Òmnibus canviarà l'estatus de l'ICS, que ha estat de titularitat pública des que es va crear, l'any 1983

El document, que *El País* no ha volgut fer públic tot i ser l'únic mitjà que hi té accés, troba les seves arrels en la llei Òmnibus que va aprovar el Parlament el mes de juliol d'enguany amb el suport del PP i el PSC. Aquesta llei, que entrarà en vigor d'aquí poc més de dos mesos, canviarà l'estatus de l'ICS, que ha estat de titularitat pública des que es va crear, l'any 1983. Alhora, permetrà l'entrada de capital privat a l'empresa pública més gran de Catalunya (41.000 treballadores).

ROBERT BONET

ROBERT BONET

Concentració celebrada a les portes del Departament de Salut el dia 20 d'octubre

Més rendibilitat i menys qualitat

"El problema de l'entrada de capital privat és que es buscarà principalment la rendibilitat a costa de la qualitat del servei", assegura el professor de Teoria Econòmica de la UB i analista de la gestió de la sanitat, Agustí Colom. En matèria de sanitat, això es traduiria en "una reducció d'aquelles operacions que no són rendibles o en

l'augment de les desigualtats a causa de les diferències d'inversió als centres sanitaris", constata Colom. "Una persona gran difícilment podria accedir a una pròtesi de genoll que milloraria la seva qualitat de vida perquè representaria una despesa que els inversors privats no voldrien acceptar", assegura el professor.

A més de l'entrada de capital privat, una de les mesures que té

més rellevància és la creació d'un holding per gestionar la vintena de societats en què es dividiria l'ICS. Cadascun dels vuit hospitals de titularitat pública estaria gestionat per una societat. Els més de 200 ambulatoris, en canvi, s'agruparien en societats que controlarien entre quinze i 25 d'aquests centres. "El problema rau en el fet que els diners que s'invertiran en un hospital en concret podrien ser molt superiors als diners que s'invertiran en un altre, dependent de la ubicació geogràfica", indica Colom. Els sectors contraris a la mesura, com els sindicats, creuen que "es valorarien els ingressos de la població, l'edat, la qualitat de vida (que en part vindria dictaminada per l'entorn laboral)...". A l'hora de decidir la inversió en matèria de sanitat.

Per sota de la mitjana internacional

El govern, amb els consellers d'Economia i Salut al capdavant, Mas-Colell i Boi Ruiz respectivament, està remarcant que la Generalitat "no pot assumir" l'enorme despesa

que representa el sector sanitari. Addueixen que, si no es redueix el pressupost, la sanitat pública es veurà "abocada a la fallida". Però les dades mostren que Catalunya gasta menys que la resta de zones de l'Estat i que el conjunt de països de la Unió Europea dels 27. La despesa en matèria de sanitat a Catalunya representa el 5,86% del pressupost (dades de 2009). En canvi, aquesta dada és del 6,7% al conjunt de l'Estat, mentre que la mitjana de la Unió Europea se situa al 7,4% del PIB. Tot i això, Catalunya té un sector sanitari reconegut per la seva qualitat, tant a nivell públic com privat.

El professor de Teoria Econòmica de la UB, Agustí Colom, constata que "no hi ha cap informe que digui quins són els problemes de gestió a l'ICS"

"S'emparen en el fet que hi havia una mala gestió per part de les pròpies institucions per justificar que es trossegi l'ICS i sembla que les usuàries i el personal en siguin les responsables", denuncia la portaveu del sector sanitari de la Inter-sindical Alternativa de Catalunya, Marcela Güell. El professor Agustí Colom constata que "no hi ha cap informe que digui quins són els problemes de gestió a l'ICS". Explica que, els últims anys, s'ha millorat la centralització administrativa i, d'aquesta manera, s'ha reduït una part important de les despeses que es generaven a nivell burocràtic: "Si volen reduir la despesa, que expliquin perquè la inversió en la construcció d'una obra pública es duplica entre el projecte inicial i el cost final".

> Boi Ruiz declara que "la salut és un bé privat que depèn d'un mateix, no de l'Estat"

El nomenament del conseller Boi Ruiz, només conèixer-se, va generar rebuig entre la majoria de professionals de la sanitat pública, que van criticar durament la seva elecció perquè afectava un dels pilars de l'estat del benestar i, alhora, era una de-

claració d'intencions per part del nou govern d'Artur Mas.

Ruiz té una experiència dilatada en la gestió sanitària, però sempre des del sector privat. També ha format part dels consells de les organitzacions patronals més importants. Entre els anys 2008 i

2010, va ser president de la Unió Catalana d'Hospitals, que agrupa gairebé un centenar de centres sociosanitaris privats i concertats. En realitat és un lobby de pressió que ha demanat que s'estudii "la incorporació de mecanismes de copagament" i la reducció de les

despeses i de la cartera de serveis que ofereix la sanitat pública. Boi Ruiz és vocal al consell de direcció del CatSalut en representació del sector empresarial i té el mateix càrrec a la Junta Directiva del Foment del Treball Nacional, la principal organització catalana. Boi

Ruiz va assegurar que "l'any 2012 no hi hauria més retallades", però la conselleria i els càrrecs dirigits de l'ICS no van voler firmar aquestes garanties amb els sindicats del sector sanitari durant les negociacions que van mantenir fins el 3 d'octubre.

, així està el pati

MALLORCA · EL GRUP D'ORNITOLOGIA BALEAR I EL COL·LECTIU ALBAÏNA HAN ALERTAT SOBRE L'IMPACTE MEDIAMBIENTAL DE L'OBRA

L'ampliació del port de Sóller crea polèmica entre els grups ecologistes

Irene Jaume
redaccio@setmanaridirecta.info

L'entorn del port de Sóller ha canviat molt darrerament. El creixement de la construcció d'habitatges i hotels al llarg dels anys ha tingut una de les conseqüències més visibles al port esportiu, que ha experimentat molts canvis i s'ha anat fent cada vegada més gran, amb l'allargament d'un dels molls i la construcció d'un de nou. L'esbucament de la llonja i la tala d'arbres per substituir-los per pastures també han fet canviar la fesomia del passeig. Ara, el Grup d'Ornitologia

L'ampliació de la platja del port de Sóller ja havia estat prevista per Jaume Matas quan era ministre d'Aznar

balear (GOB) i el col·lectiu Albaïna denuncien la intenció d'una altra obra: l'ampliació de la platja del port de Sóller, que ja havia estat prevista per Jaume Matas quan era ministre de Medi Ambient al govern espanyol de José María Aznar.

Matas ho impulsa a partir de 2001
El Projecte de Desenvolupament Integral de la Badia de Sóller va ser redactat l'any 2001 per TYPESA, un conjunt d'empreses de l'àmbit de l'enginyeria, l'arquitectura i la consultoria, a petició de la Demarcació de Costes del ministeri encapçalat per Matas. El projecte preveia l'ampliació del passeig marítim, el creixement de la platja amb arena de Banyalbufar (poble costaner de la

L'entorn del port de Sóller ha canviat substancialment durant els darrers anys

serra de Tramuntana) i un gran dic submergit de 100 metres paral·lel a la línia de la costa. En aquell moment, el GOB va mostrar el seu rebuig per l'impacte que suposaria el dic en el fons marí i en la qualitat de l'aigua del port i pel perjudici que patiria el fons marí de Banyalbufar amb l'extracció d'arena. El col·lectiu ecologista també va presentar al·legacions al projecte, algunes de les quals es van acceptar a la segona versió del projecte d'ampliació.

Eliminació del dic

L'any 2005, es va produir una modificació del projecte, que substituïa el dic de 100 metres per la construcció d'uns espigons transversals. Tot i així, la modificació no preveia deixar de fer el recreixement de la platja amb arena de Banyalbufar. El setembre de 2006, però, una nova modificació va incloure canvis al projecte i es va establir que l'arena seria de pedrera i no de Banyalbufar. Les alertes dels grups ecologistes

com el GOB, però, van continuar, ja que asseguraven que la platja es feia "créixer de manera artificial i no es restaurava". Segons denuncien, "el creixement artificial implica moltes conseqüències negatives sobre l'ecosistema marí, com l'alteració de la dinàmica litoral o el soterrament de les praderies de posidònia".

Un dic de 68 metres?

Arran de la publicació d'unes informacions al *Setmanari Sóller* basades en comunicats de premsa del Ministeri de Medi Ambient, el projecte va canviar. El gener de 2009 es va licitar per 3,24 milions d'euros i el desembre del mateix any, per 4,3. El projecte afegia un dic perpendicular a la costa de 68 metres als espigons transversals existents. A més, concretava els metres cúbics d'arena necessaris (7.800), el desplaçament de la via del tren, la necessitat de més amplada per a una via de trànsit rodat restringit i cinc accessos a la mar. Finalment, el projecte d'*Ampliació de desenvolupament integral de la Badia de Sóller* va aparèixer publicat al B.O.E. el 13 de novembre de 2010. L'execució del projecte es va adjudicar a l'empresa Llabrés Feliu per un import de 2,9 milions d'euros. Tot i això, les obres encara no han començat.

'Manca de transparència'

El GOB i el col·lectiu Albaïna han manifestat la seva disconformitat amb el projecte perquè "inclou un dic", perquè "no ha passat els tràmits ordinaris" -com podria ser una exposició pública (pròpia d'aquests processos)- i perquè "respon a la tirania dels megaprojectes". Un membre del col·lectiu Albaïna, Marc Carriquí, afirma que "hi ha hagut una manca de transparència absoluta perquè no s'han complert els passos correctes". Carriquí explica que els estudis ambientals s'han fet "per separat" (per una banda, la platja i, per l'altra, la zona del dic) i pensa que "s'haurien d'haver fet conjuntament, ja que l'impacte de l'ampliació pot ser molt gran i global". A més, declara que els estudis "han quedat obsolets perquè el port esportiu ha estat molt ampliat després dels informes, fet que influeix molt en l'estat del port".

Ambdós col·lectius presentaran una petició urgent a l'Ajuntament i a la Direcció General de Sostenibilitat de la Costa i el Mar (abans Demarcació de Costes) "perquè s'informi al poble sobre quin és el projecte perquè no ho sabem del cert". Marc Carriquí insisteix que la gent del poble "vol informació".

> Exclouen el GOB del Consell Econòmic i Social

El Consell Econòmic i Social (CES) és un òrgan col·legiat de caràcter consultiu de participació, estudi, deliberació, assessorament i proposta en matèria econòmica i social de les Illes. L'integren 37 membres, entre els quals hi havia Macià Blàzquez (expresident del GOB) com a representant de les associacions i organitzacions a favor del medi ambient. Aquest càrrec, segons estableix la llei 10/2000 del CES, és designat pel Govern, després d'haver consultat les diferents entitats de rellevància en el sector.

A la darrera reunió del consell de govern es va decidir el cessament de Blàzquez per nomenar Lluís Vallcaneras sense consultar cap entitat, associació o organització social rellevant en la matèria.

Des del GOB han volgut denunciar la "manca de capacitat de diàleg" i l'incompliment de la llei del CES on s'estableix que és "un deure dels poders públics facilitar instruments i reforçar institucionalment les vies de comunicació i participació dels ciutadans a través d'organitza-

cions i associacions representatives d'interessos econòmics i socials". A més, han lamentat la decisió perquè consideren que "l'eliminació d'una vertadera oposició representada per l'ecologisme al CES empobreix els òrgans democràtics de representació ciutadana".

Blàzquez havia presentat queixes per la manca de transparència del govern del socialista Francesc Antich per no possibilitar la tasca supervisora del CES davant lleis i decrets llei d'importància territorial.

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT • L'HOMME ES NEGA A PAGAR EL DARRER TERMINI D'UNES OBRES PERQUÈ L'EMPRESA HA INCOMPLERT EL CONTRACTE

Hormipresa estafa un veí de Corbera de Llobregat i la 'justícia' li embarga el sou

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El veí de Corbera de Llobregat M.L.M. fa més de set anys que lluita contra l'empresa de construcció Hormipresa, arran d'un litigi per les obres de construcció de casa seva. El propietari es va negar a pagar el darrer termini perquè considera que no se li han prestat els serveis que s'havien pactat al contracte. La situació va fer que Hormipresa denunciés el propietari i que el jutjat de primera instància número 3 de Vilanova i la Geltrú el condemnés a pagar un total de 62.623,17 euros (48.171,67 euros del darrer pagament més 14.451,50 euros

Des del febrer de 2009, el veí de Corbera ha de pagar 829 euros mensuals; la situació s'allargarà fins el 2016

d'interessos pel retard). Davant la impossibilitat de pagament, des del febrer de 2009, el veí corberenc ha de pagar 829,20 euros mensuals fins l'any 2016. Conseqüentment, la casa no té el certificat d'obra i, per tant, no gaudeix de cèdula d'habitabilitat, situació que genera noves problemàtiques, com el fet de no poder renegociar la hipoteca, que estigui pagant els contractes de llum i aigua com a contractes d'obra (molt més cars; l'empresa Endesa ja li ha tallat la llum dues vegades) i que, finalment, ell i els seus fills visquin en un terreny.

Seu de la constructora Hormipresa al carrer Lleó XIII número 24 de Barcelona

Un llarg periple

La història comença l'any 2004, quan M.L vivia en un pis cedit al Garraf. En aquells moments M.L estava en tràmits per l'adopció d'un nen i, de cara a l'Institut Català de l'Adopció, necessitava una residència estable el més aviat possible. Tenia un terreny a Corbera i va contactar amb l'empresa de formigó prefabricat Hormipresa, que segons la publicitat garanteix una màxima rapidesa en la construcció de cases prefabrica-

des. El contracte que van signar l'empresa i M.L establia que la constructora s'encarregava de l'estructura exterior i la teulada, mentre que el propietari es comprometia a fer tots els interiors. En aquell contracte, no hi figurava cap data d'acabament de les obres, tot i que, de paraula, l'empresa havia assegurat que estaria enllestida en pocs mesos. També hi figurava que s'havia d'acceptar l'arquitecte de l'empresa pels exteriors i els interiors i també per les mesures de

seguretat. Després d'un any i de l'incompliment de l'acord verbal, l'estructura de la casa es va acabar, però la situació personal que vivia M.L va impossibilitar que els interiors estiguessin acabats (família monoparental amb cinc criatures, desplaçaments del Garraf fins a l'escola de Corbera cada dia...) fins al setembre de 2005. Un cop acabada l'estructura externa de la casa, l'arquitecta i l'aparelladora van desaparèixer de les obres, tot i

M.L, a la qual s'han d'afegir els 1.150 euros mensuals que paga a la Caixa pel préstec per fer obres. La situació de M.L, doncs, arriba a la precarietat més absoluta. El propietari també denuncia que ni l'Ajuntament de Corbera ni l'Agència Catalana de l'Habitatge ni la Diputació de Barcelona no han fet res per resoldre la situació; més encara, la Diputació exigeix que pagui tots els impostos, tot i que la situació rocambolesca manté que l'habitatge és un terreny. Endesa li va retirar el comptador de llum, ja que es troba en situació de provisionalitat i l'empresa elèctrica li exigeix que ho reguli. No obstant això, l'Agència Catalana de Consum ho ha qualificat com a il·legal, ja que s'han pagat tots els rebuts i hi ha una queixa que exposa la situació al registre d'Endesa.

Per si això fos poc, M.L també ha tingut conflictes amb l'Agència Tributària. El veí té cinc infants adoptats (dos d'ells encara sense papers) i, tot i que al començament Hisenda li retornava diners perquè reconeixia tota la mainada, ara només reconeix els dos més grans i li han exigit que retorni tots els diners de les declaracions anteriors. En aquest sentit, el defensor del poble espanyol ha acceptat obrir una investigació sobre el cas.

> Una empresa relacionada amb el PP i el PSOE

Hormipresa és una empresa del sector de la construcció prefabricada ubicada a Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà), que treballa per persones a nivell individual i també per grans empreses o administracions, com l'encàrrec de la construcció del parc logístic d'IKEA o Carrefour.

Tot i que va començar com una empresa familiar, amb el creixement, s'ha anat guanyant un pes important dins els cercles polítics, especialment en relació a CiU. Un dels seus consellers, Jau-

me Aubià Marimon, va tenir càrrecs importants als governs espanyols del PP i del PSOE i també dins la Generalitat. A més, és president executiu del grup MED (el grup d'empreses del Col·legi de Metges de Barcelona). L'empresa va ser acusada del vessament de llots de formigó sense depurar al riu Gaià pel Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans (GEPEC), que també va denunciar, a les al·legacions al Pla Territorial del Pla de Tarragona, que l'autovia A-27 passaria pel poble en qüestió per bene-

ficiar el polígon propietat d'Hormipresa, on es troba una de les seves fàbriques de producció. Entre els projectes d'Hormipresa, hi ha la participació en l'empresa encarregada de fer el port esportiu per iots de luxe Vilanova Grand Marina. A més, Hormipresa compra tot el ciment per fabricar el formigó a l'empresa Uniland, immersa en la polèmica sobre la crema de llots de depuradora a les cimetes, que han estat denunciades per diferents associacions veïnals i moviments ecologistes.

L'arquitecta i l'aparelladora van incomplir el contracte, ja que van abandonar les obres

que, segons el contracte, havien de continuar supervisant l'obra. Per això, quan tocava abonar la quota corresponent a la direcció tècnica, M.L es va negar a pagar, ja que considerava que no havien fet la seva feina (no havien fet un pla de seguretat ni havien inscrit un llibre de visites) i, a més, hi havia deficiències en l'estructura externa, goteres a la teulada. Amb tot, va arribar la sentència condemnatòria contra

MIRALLS

Michael Albert

"A la Parecon es produeixen i consumeixen coses d'acord amb les necessitats de les persones"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Presons extrapenals i discriminatòries a l'Estat espanyol

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 80

DIRECTA 247

26 d'octubre de 2011

Un Estat palestí?

Vint anys després de l'inici, a Madrid, de l'anomenat *procés de pau* entre els pobles israelià i palestí, la política de colonització d'Israel s'ha consolidat de tal manera que, avui dia, la població palestina és víctima d'un autèntic *apartheid*. D'altra banda, la posició de força d'Israel fa que el centre del conflicte no se situï entre israelianes i palestines, sinó entre les mateixes elits israelianes, que es beneficien de la perpetuació del conflicte. La proposta de reconeixement d'un Estat palestí a les Nacions Unides intenta forçar Obama a pressionar Israel perquè, finalment, aquest accepti negociar. Però la hipotètica constitució d'un Estat palestí comportaria l'oblit dels cinc milions de persones refugiades palestines que van haver d'abandonar les seves llars el 1948, arran de la constitució de l'Estat d'Israel.

Ferran Izquierdo Brichs
afons@setmanaridirecta.info

Enguany fa vint anys de l'inici del que es va anomenar *procés de pau* entre les comunitats àrab i israeliana. En realitat, aquest procés es va convertir en algunes paus signades per dictadors àrabs en contra de la voluntat popular dels països respectius i, al mateix temps, en l'acceleració de la colonització israeliana dels territoris ocupats palestins.

Un verdader 'apartheid'

Al llarg d'aquests vint anys, el nombre de colones israelianes a Cisjordània i Jerusalem Est s'ha doblat i l'ocupació del territori s'ha convertit en un càncer que penetra tot el teixit territorial i demogràfic. I, sobretot, la colonització s'ha estat fent d'una forma cada cop més definitiva, amb carreteres, infraestructures, colònies, espais, serveis i tot un entramat separat, al qual només pot accedir la població israeliana: un autèntic sistema d'*apartheid*.

La retirada unilateral (sense cap negociació) de les colones israelianes a la Franja de Gaza no va suposar cap millora en les condicions de vida de la gent palestina que hi viu. Al contrari, el bloqueig israelià, amb el suport de les potències occidentals –amb els Estats Units i els països de la Unió Europea (UE) al capdavant–, ha conduït a una crisi humanitària que ha estat denunciada per totes les ONG i agències de l'Organització de les Nacions Unides (ONU) que treballen a la zona. Actualment, la Franja de Gaza és un enorme camp de concentració on tota la població és presonera: s'ha aplicat un càstig col·lectiu a tota la gent que hi viu. Per primera vegada a la història moderna, es castiga la víctima i s'ajuda el botxí que comet crims de guerra i contra la humanitat.

A Cisjordània, la situació és una mica millor, però sempre està sotmesa als canvis que operi la política israeliana. L'Autoritat Nacional Palestina no és un govern, sinó una autoritat delegada que pot administrar algunes polítiques i que té com a funció principal controlar la

població palestina. L'autoritat real continua estant en mans de les israelianes, que quan volen paralitzen totalment la vida dins els territoris cisjordans i impedeixen que la gent es mogui entre les ciutats. Un cop més, les ciutats i els pobles es converteixen en presons dins d'un altre gran camp de concentració. La població palestina de Jerusalem Est, on la creació de nous assentaments jueus és més greu que enlloc, està aïllada de la resta de Cisjordània, rodejada pel mur i per *check points* que la separen de la vida palestina. La pregunta que s'imposa, doncs, és clara: com és possible que vint anys de *procés de pau* hagin conduït a aquest horror?

A les palestines, cap de les fórmules intentades per solucionar el conflicte –ni la negociació ni la lluita armada ni la lluita pacífica ni el terrorisme– no els ha resultat útil. Ara plantegen la demanda de reconeixement de l'Estat palestí a l'ONU, però segurament el resultat serà el mateix. Per arribar a la pau, abans, cal buscar una explicació a aquest fracàs.

El fort no negocia amb el dèbil

Un dels principis bàsics que ens ensenya la història i l'anàlisi dels conflictes és que el fort no negocia amb el dèbil. No ho ha fet mai i no ho farà mai, per la simple raó que no ho necessita. En el cas de la relació entre israelianes i palestines, és evident que hi ha una part infinitament més forta que l'altra. Les israelianes són carcelleres i les palestines presoneres: és difícil trobar més diferència de poder en cap altre conflicte internacional.

Llavors, si el fort no negocia amb el dèbil i si, per participar en una negociació, cal tenir cartes a la mà en forma d'algun tipus de poder, com és possible que ja faci vint anys que estem parlant de procés de negociacions? La teoria sobre resolució de conflictes i l'experiència històrica ens diuen que no és possible. Al mateix temps, els canvis sobre el terreny ens mostren que hi està havent una negociació. Però qui està negociant amb qui, si les palestines no tenen força per negociar amb les israelianes? Per poder-ho analitzar i comprendre, cal observar

les actores que tenen poder, aquelles que poden modificar les dinàmiques i el que està passant sobre el terreny. I el poder no es troba en mans de les actores palestines, sinó en les de les israelianes.

La lògica de l'ocupació

L'anàlisi de les posicions dels sectors enfrontats en el conflicte a Palestina es fa cada cop més difícil. Ja fa molt de temps que ens enfrontem a unes dinàmiques, sobretot les lligades a les decisions dels governs israelians, que són incomprensibles des de la lògica d'un conflicte entre israelianes i palestines. Per començar, quina lògica té avui dia un projecte colonial, com continua sent el sionisme, a Palestina?

Aquesta és la pregunta essencial que cal respondre per comprendre la situació a la zona. El problema és que, a primer cop d'ull, no és fàcil veure cap raó per mantenir l'ocupació de la Franja de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est: no hi ha riqueses; el control dels pocs recursos valuosos, com l'aigua, ja està en mans israelianes; no hi ha una amenaça creïble, ja que la diferència de poder entre israelianes i palestines és abismal (al contrari, la població palestina és la que està amenaçada permanentment); el colonialisme en un món globalitzat no té sentit i ja no és necessari pels interessos del capital, i la població israeliana també està pagant un preu alt en vides humanes i en diners per l'ocupació. Finalment, és clar que l'ocupació israeliana dels territoris palestins no fa altra cosa que alimentar les accions dels grups armats, la inseguretat i la inestabilitat a Palestina, a Israel, a l'Orient Mitjà i al món.

Per comprendre els objectius dels governs israelians que porten a terme aquestes polítiques, cal analitzar les divisions de la societat israeliana i de les elits que competeixen per l'acumulació de poder i de capital. Una premissa necessària per a l'anàlisi és recordar que la funció de les elits és l'acumulació de poder i de capital com un recurs més de poder. Aquesta acumulació mai no és absoluta, sinó relativa, ja que es produeix en un marc competitiu i la mesura del poder/capital propi sempre és en comparació amb el que posseeixen altres.

Partint d'aquesta base, és fàcil apreciar que, a Israel, els principals recursos en termes de poder/capital no s'han de buscar als territoris ocupats palestins, sinó al propi Israel i en el sistema internacional globalitzat. Per tant, la principal competició –sempre pel poder– es produirà entre les actores israelianes dins la mateixa societat israeliana, per controlar els recursos interiors i exteriors que els permeten acumular poder. Per tant, en l'actualitat, el conflicte de les israelianes amb les palestines és un àmbit més, molt important, però no l'únic –ni de bon tros– en la competició dels diferents sectors de la societat israeliana que es disputen el poder/capital.

Un conflicte entre elits israelianes

El conflicte de les israelianes amb les palestines ja fa molt que va acabar. Des de la creació de l'Estat d'Israel, les elits israelianes van deixar de necessitar el que podien oferir les palestines o les seves terres com a recursos en termes de

poder. La competició pel poder, a Israel, té molt poca cosa per buscar als territoris palestins. Els recursos de poder es troben a un altre lloc, no a la misèria de la Franja de Gaza ni a la pobresa de Cisjordània o dels barris de Jerusalem Est. Els recursos de poder es troben al mateix Israel i als països desenvolupats, començant per la potència nord-americana. Per a les elits israelianes, els territoris palestins no tenen cap valor.

En canvi, el que sí que té valor per si mateix és el conflicte. La tensió permanent i la violència permeten la militarització de la vida política israeliana i el control de l'Estat, l'economia i la societat israelianes per part de les elits lligades al complex militar-industrial. Les polítiques que fan carrera amb el discurs ultranacionalista també estan interessades que el conflicte no acabi i, per tant, alimenten el discurs colonial, el de la seguretat i el de la colonització, en aliança amb els grups de colones. Avui dia, el vot del mig milió de colones a Cisjordània i Jerusalem Est pot decidir governs; per tant, són poques les polítiques disposades a enfrontar-s'hi i les que ho fan, en l'actualitat, estan perdent les eleccions i, per tant, no són decisives. I aquest és un conflicte d'israelianes amb israelianes, no d'israelianes amb palestines.

L'ocupació dels territoris palestins i el projecte colonial a Cisjordània i Jerusalem Est no són altra cosa que instruments en mans de les elits israelianes en un conflicte pel poder entre elles mateixes. Les palestines són objectes, no subjectes, d'aquest conflicte i el poble israelià també. Per exemple, l'atac israelià a la Franja de Gaza del gener de 2009, que va causar catorze morts israelianes i 1.400 palestines (la immensa majoria població civil), va ser un episodi dins la campanya electoral israeliana que va permetre que

Una dona crida contra la presència del mur

-
Arxiu Raul Gallego

el govern de Kadima i el Partit Laborista es recuperessin fins a fer desaparèixer l'avantatge que tenia el partit Likud a les enquestes. Pocs dies després de l'atac militar, Kadima va guanyar les eleccions i el ministre de Defensa, el laborista Barak, en comptes de desaparèixer de la política, tal com pronosticaven les enquestes, va poder pactar amb l'ultradretà Likud i mantenir el seu lloc de ministre de Defensa. La relació amb la població palestina de la Franja no va canviar en absolut, però la carrera política d'algunes elits israelianes s'havia decidit amb l'atac contra la població presonera en el bloqueig de Gaza.

-
Els darrers vint anys, la colonització s'ha estat fent d'una forma cada cop més definitiva, amb infraestructures, espais i serveis als quals només pot accedir la població israeliana: un vertader sistema d'apartheid

-

És veritat que hi ha alguns sectors israelians que estan interessats a posar fi al conflicte, però, ara mateix, tenen poca força. D'altra banda, el complex militar-industrial hi perdria, i molt, amb la pau. Sense el conflicte, les elits militars que ocupen els principals càrrecs polítics i institucionals quedarien en evidència com una terrible amenaça per a la democràcia. Què pensàrem a Catalunya o a l'Estat espanyol si, repetidament, primers ministres, ministres i alts càrrecs fossin exmilitars d'alta graduació? O si molts directius del sector privat també fossin exgenerals? Els partits nacionalistes també necessiten el conflicte per continuar venent una ideologia i un dis-

cur colonial que els permet guanyar vots. I en últim lloc –i de forma rellevant–, també cal tenir en compte el capital lligat a la indústria militar, que evidentment hi perdria molt, amb la fi del conflicte.

La posició palestina

La posició palestina, des de l'extrema debilitat, és terriblement difícil i impotent. Les palestines s'han vist obligades a anar modificant els seus objectius a mesura que creïa la seva debilitat en relació a Israel i han anat quedant cada vegada més marginades del mateix procés del conflicte per la poca influència que poden exercir sobre ell.

Pel que fa als objectius, la meta inicial palestina de permanència a la seva terra i d'independència política, amb la construcció d'un Estat no confessional i no ètnic, s'ha vist reduïda al projecte de creació d'un Estat ètnic palestí en el 20% del territori on vivien. La renúncia palestina va ser forçada per la debilitat i pel pragmatisme. Aquesta renúncia implica, a més, la pèrdua del dret de milions de refugiades al retorn a les seves cases i a les terres que van perdre l'any 1948. I, encara més, també suposa el reconeixement explícit del dret de conquesta de les sionistes que les van expulsar d'aquestes terres.

Israel va néixer amb la violència de la neteja ètnica de la major part de la població palestina que vivia a les terres conquerides pels militars sionistes. Aquestes refugiades (800.000 llavors, més de cinc milions de persones actualment) reclamen el seu dret de tornar a les seves cases i terres o a ser indemnitzades –un dret reconegut repetidament per l'ONU–, però el poder d'Israel ho ha impedit fins ara. El procés de negociació obert a Madrid fa vint anys, centrat en la premissa de "terra per pau",

Cinc milions de refugiades, en l'oblit

oblidava la població refugiada i els seus drets. Moltes palestines creuen que la demanda de reconeixement de l'Estat palestí per part de l'ONU és l'acceptació definitiva que el problema de les refugiades l'haurà de solucionar un futur Estat palestí —si mai arriba a existir— i que, per tant, mai no podran tornar a casa seva. Per part de l'Autoritat Palestina, això no és més que un exercici de pragmatisme.

El punt de partida per a les negociacions sobre el reconeixement d'un Estat palestí és la resolució 242 del Consell de Seguretat de l'ONU (retirada de l'exèrcit israelià de les terres ocupades el juny de 1967). Això implica acceptar que l'Estat palestí es construirà en menys del 20% del territori històric de les palestines: una renúncia terrible per als cinc milions de població refugiada. No obstant això, el que ens mostra la realitat és que el realisme palestí d'acceptar els fets consumats israelians, la pèrdua del 80% de Palestina i del dret de retorn de les persones refugiades no és suficient. Tal com diuen moltes organitzacions de la societat civil palestina —i algunes de la israeliana—, si no hi ha pressions reals sobre les israelianes, aquestes no es retiraran.

Per què la demanda de reconeixement de l'Estat palestí?

Mahmud Abbas, des de l'Autoritat Nacional Palestina, sap que només hi ha dues maneres per guanyar força i poder negociar amb Israel: una revolta popular i pacífica com la primera intifada, o bé la pressió internacional. Una nova revolta armada contra l'ocupació està demostrant que fa més forts els sectors més durs dins d'Israel i que és totalment contraproduent per a l'alliberament dels territoris ocupats. El problema és que, en l'actualitat, una revolta popular no tindria cap efecte real sobre les israelianes, ja que la majoria de la població palestina està sota el control de l'Autoritat Palestina. Quan hi ha protestes, l'exèrcit israelià només ha de tancar les portes de les ciutats palestines amb els *check points*, aïllar-les entre elles i tot el que passi dins de cada un dels guetos en què viu la població palestina els és indiferent. L'única solució seria que l'Autoritat Nacional Palestina renunciés a l'administració i control de la població i que se n'hagués d'encarregar Israel o bé la comunitat internacional i que fossin aquests els que s'enfrontessin a la nova intifada. Però això no volen fer-ho ni Mahmud Abbas ni les elits palestines ni tan sols les de Hamàs, ja que implicaria perdre el poc poder de què disposen i cedir-lo a les líders més joves de les revoltes, tal com va passar durant la primera intifada. L'única sortida que els queda, per tant, és aconseguir que la comunitat internacional faci pressió sobre Israel.

Durant els vint anys del *procés de pau*, al-Fatah i l'Autoritat Nacional Palestina, primer amb Arafat i després amb Mahmud Abbas, han estat esperant que els Estats Units i Europa forcessin Israel a negociar realment amb les palestines. Finalment han hagut d'acceptar el que moltes altres palestines deien des del principi: els Estats Units mai no donaran suport a les palestines davant d'Israel. Així doncs, portant la demanda de

reconeixement de l'Estat palestí a les Nacions Unides, al-Fatah està intentant forçar un canvi en la dinàmica internacional. El que espera Mahmud Abbas és que el govern d'Obama, per tal de mantenir l'aliança amb els estats àrabs en aquests moments de canvis i revoltes, es vegi obligat a pressionar Israel perquè finalment negociï.

L'ocupació dels territoris palestins i el projecte colonial a Cisjordània i Jerusalem Est són instruments en mans de les elits israelianes en un conflicte pel poder entre elles mateixes

Amb tota probabilitat, es tracta d'un nou error de càlcul de les elits palestines. Els polítics nord-americans depenen massa del *lobby* proisraelià —sobretot quan hi ha eleccions properes— i és molt difícil que s'atreveixin a enfrontar-se als governs d'Israel. El vet al Consell de Seguretat davant de qualsevol resolució contrària a Israel, inclosa la del reconeixement de l'Estat palestí, n'és una mostra. I segurament, la demostració més dolorosa per a les palestines que Washington sempre està al costat dels governs israelians és que permet que la colonització continuï i que els fets consumats israelians facin cada dia més difícil la retirada israeliana i la creació de dos estats i, per tant, una solució pacífica a l'ocupació.

I els governs europeus? Per a la majoria de la classe política europea, les palestines no són res més que un pro-

blema que molesta de tant en tant i, fins que aquest problema no tingui repercussions electorals en les seves carreres polítiques, es limitaran a fer seguidisme del govern nord-americà o, molt de tant en tant, a fer alguna declaració quan els crims israelians siguin massa evidents, com durant l'atac a la Franja de Gaza del gener de 2009. Però mai no exerceixen pressions reals sobre les elits israelianes.

Esperances de pau?

Llavors, si els governs no fan res, com es pot fer avançar la pau? Hem d'abandonar l'esperança en la pau? Segur que no, però hem de ser realistes i, per apropar-nos a la fi del conflicte, cal tenir clar de qui és la responsabilitat i qui té la capacitat d'obrir la porta a la pau. La clau, com en tots els conflictes, està en mans de les més poderoses. I és evident que aquestes no són les palestines, sinó les israelianes i els governs nord-americà i europeu.

Cal ajudar els sectors israelians que volen posar fi a la colonització i, per fer-ho, cal fer pressió sobre la societat israeliana perquè obligui el seu govern a respectar els drets humans de les palestines i el dret internacional. Cal impedir que, a Israel, on es troben les poderoses i les responsables del conflicte, ningú pugui continuar beneficiant-se de l'ocupació i la colonització. Cal rebutjar l'*apartheid* i la neteja ètnica. Diversos governs i societats occidentals es van mobilitzar contra l'*apartheid* a Sud-àfrica i també contra la neteja ètnica a Bòsnia i Kosovo. Per què no contra els delictes israelians? També és responsabilitat nostra aconseguir-ho. Ara mateix, des de la no-violència, la campanya del boicot, desinversió i sancions (<http://www.bdsmovement.net/>), que segueix l'exemple de la lluita contra l'*apartheid* sud-africà, segurament és la més prometedora.

Oblidades per tothom, queden més de cinc milions de refugiades palestines. Com afecta aquestes persones la possible proclamació d'un Estat palestí? Això és el que escriu una amiga des de Beirut:

"Ahir va ploure a Xatila, una tempesta de tardor va cobrir l'asfalt desigual amb una espècie de fang de color negre, negre rellescós... Ens vam refugiar en una botiga minúscula, l'amo de la qual s'apressa a oferir-me la cadira de plàstic marró on estava assegut. Parlem de la seva feina, com a botiguer per obligació, i de la seva passió per escriure 'per recrear altres vides'. Davant nostre, passen dos canals de televisió i alguns periodistes, seguits d'un grup considerable de nens. Alhora, una anciana se'ns apropa i pregunta, curiosa:

—Què ha passat avui, que vénen tantes persones de la premsa?

—És per això de Palestina —li respon un altre curiós.

—Què ha passat a Palestina —insisteix l'anciana.

—Doncs que diuen que crearan un Estat... —li respon.

—Què m'estàs dient, que podré tornar a Masdelkurum (Acre, dins d'Israel)?

—Doncs... És una Palestina per a la gent de Gaza i Cisjordània... Que no t'assabentes de res...

Es fa un silenci d'alguns segons. Després, la dona tanca la conversa:

—Me'n vaig a casa, no sigui que torni a ploure... He deixat la porta oberta.

Mural de Yasser Arafat
-
Xarxa d'Enllaç amb Palestina

Michael Albert:

“Cal subvertir l'actual divisió empresarial del treball”

Michael Albert (EUA, 1947) és economista i impulsor del grup de comunicació alternativa Z Communications. Juntament amb Robin Hahnel, ha desenvolupat la teoria de l'economia participativa (Parecon), un model no jeràrquic que promou l'autogestió de les necessitats mitjançant consells de productores i consumidores. Amb ell, parlem d'aquesta proposta d'inspiració anarquista i d'altres experiències econòmiques que hi estan relacionades.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Podríem definir l'economia participativa com una mena de tercera via entre el capitalisme i el socialisme?

Si l'entendem com una alternativa a aquests dos sistemes sí, però això no vol dir que sigui equidistant. En el capitalisme, hi ha un sector que controla els recursos i exerceix l'acumulació, mentre que, en els règims comunistes clàssics, una minoria de la població també dominava sobre la resta. Per tant, el que entenem per *socialisme* ho anomenaria *coordinarisme*, ja que

la classe coordinadora –el 20% de la població– se situa entre el treball i el capital. En canvi, la Parecon intenta descriure les institucions fonamentals bàsiques d'una verdadera economia sense classes, en què es produeixen i consumeixen coses d'acord amb les necessitats de les persones i el seu potencial de desenvolupament.

– *“Sovint, l'escola prepara una part de la població per suportar l'avorriment i acatar ordres... i es perd la creativitat”*

La Parecon també introdueix elements d'igualtat i repartiment de tasques en el treball. A la pràctica, com pot avançar cap a l'autogestió una empresa?

Suposem que muntem una cooperativa de 50 treballadors que fabrica bicicletes i apliquem la democràcia, l'autogestió i la igualtat salarial, però, en canvi, mantenim l'antiga divisió del treball: és a dir, una persona fa de gerent, una altra porta la comptabilitat, una altra dissenya els productes... En definitiva, tenim un 20% dedicat a la feina empoderadora, mentre que la resta s'encarrega de les tasques feixugues i repetitives. Amb el temps, deu persones són les que sempre parlen i acaben marcant les prioritats, mentre que les altres 40 tendeixen a l'alienació i no assisteixen a les assemblees. Més endavant, la mino-

ria que gestiona decideix que això de la igualtat salarial és ridícul i que s'apujarà el sou. Així doncs, a poc a poc, reapareixen les característiques del sistema anterior perquè s'ha comès l'error de no reequilibrar les tasques. Llavors, tornem al principi: si establim una bona combinació de tasques, quan els treballadors assisteixin a l'assemblea, tindran les condicions adients per participar-hi i s'evitarà la divisió de classes. Si no fem això, en relativament poc temps, tindrem problemes. Posaré un exemple de l'Argentina, on em vaig reunir amb membres d'una cinquantena de fàbriques ocupades. Van començar explicant les seves experiències i, al final, tothom estava força deprimat, perquè tot i explicar com havien ocupat la fàbrica i havien aplicat mesures d'igualtat, la dinàmica anterior reapareixia. Casos com aquest expliquen perquè és tan important subvertir l'actual divisió empresarial del treball.

Podem parlar d'altres experiències relacionades amb l'economia participativa portada a la pràctica a una escala més gran?

Ara mateix, a Veneçuela, s'estan creant els anomenats *centres de treball socialistes*, que no només es basen en els paràmetres descrits anteriorment, sinó que estan intentant resoldre el tema del mercat. Per tant, en comptes de fer que els productors interactuïn amb els consumidors en un mercat, han començat a negociar cooperativament per trobar una taxa d'intercanvi més raonable en lloc d'obeir les regles de la lliure competència. També hi ha altres experiències, com el cas del Grup Mondragon al País Basc, tot i que no ha trencat amb l'antiga

L'economia participativa en quatre punts

divisió del treball ni ha aplicat la igualtat salarial. Amb tot, és clar que és millor que molts altres sistemes, de manera que seria com un experiment parcial d'economia participativa.

La Parecon es basa en una doble faceta, com a consumidores i com a productores que es reuneixen per conèixer les necessitats (demanda) i ajustar-les a la producció (oferta). Això pot funcionar bé en teoria, però creus que, a la pràctica, com a persones, estem preparades i tenim la capacitat de decidir què volem consumir a llarg termini?

Sí, si saps què has consumit l'any passat no és gaire difícil fer una planificació aproximada. En altres paraules, si durant un any has gastat quatre camises, potser el proper en necessitaràs tres o cinc. La planificació participativa no implica entrar al màxim detall, no cal estar pensant què faràs cada dia durant tot un any, significa intentar esbrinar quin pressupost tens i aplicar unes línies bàsiques, sobretot pel que fa a béns col·lectius. En aquest sentit, té en compte tots els costos i beneficis socials i ecològics, cosa que el mercat no fa. En definitiva, hi ha coses que ens afecten a tots i s'haurien de resoldre mitjançant processos que permetessin l'autogestió de les persones. No es poden decidir temes col·lectius sense les aportacions de les persones afectades.

Una de les altres crítiques que es fa a la Parecon és que –fent una referència a la cita d'Oscar Wilde referida al socialisme de finals del segle XIX– ens passaríem massa temps reunides.

Penso que planificar la vida forma part de l'ésser humà. Ara, perdem més temps preparant la declaració de la renda, fent gestions burocràtiques, evitant la repressió o treballant per produir porqueria. Potser podríem dedicar més temps per prendre les decisions que ens afecten i això no ens privaria de fer el que ens agrada, perquè alliberaríem més temps d'una altra banda. Estic d'acord que no és gaire positiu passar-te molta estona fent debats estèrils, però les reunions breus i els debats que tenen a veure amb necessitats col·lectives –per exemple, en un barri– són molt positius. Per tant, val la pena dedicar-hi temps.

En quina mesura el sistema educatiu té relació amb l'actual divisió empresarial de les tasques productives?

Molta. Una economia que es basa en un 20% de persones que pren les decisions importants necessita un sistema educatiu que prepari la resta de la població per suportar l'avoriment i acatar ordres i és el que sovint passa a l'escola. Aquest sistema d'ensenyament provoca que la majoria de la població deixi de banda la seva creativitat i iniciativa. Per contra, hi ha escoles que eduquen les minories que manaran demà. Als EUA, durant la dècada de 1960, l'educació va experimentar alguns canvis positius, per això, després, hi va haver persones que es van rebel·lar contra el treball assalariat convencional, el *business as usual*, que vol dir fer el de sempre.

“Hi ha coses que ens afecten a tots i s'haurien de resoldre mitjançant processos que permetessin l'autogestió de les persones”

Parlant d'aquestes minories dominants, has teoritzat sobre com les elits prenen les decisions importants que, de retruc, tenen grans conseqüències per la gran majoria de la població. Creus que la crisi actual és un exemple extrem de tot això?

L'any 2007, milers de persones morien per culpa de la malnutrició, però no es parlava de crisi. I cada dia milions de persones es veuen obligades a fer feines que no els ofereixen cap mena de perspectiva i atempten contra la seva dignitat; això és la normalitat. Llavors, què ha passat ara? D'acord, les coses han empitjorat per a molta gent, però el que ha fet que els mitjans de comunicació massius parlin de crisi és que també s'han vist afectades les elits. En aquest sentit, les polítiques de retallades socials que estan emergint no són l'única manera de sortir de la crisi, serveixen per sortir de la crisi si l'objectiu és que els rics tinguin més poder i la majoria de la població es debiliti i s'empobreixi. En canvi, les classes dominants no

L'economia participativa (en anglès, *participatory economics* o Parecon) propugnada per Albert se centra en quatre propostes fonamentals o compromisos, allunyats del poder regulador del mercat capitalista, però també de la planificació centralitzada típica del comunisme del segle XX.

1. Consells autogestionats de treballadors i consumidors.

“Els consells apleguen aquests dos grups i els permeten aplicar les decisions que prenen a les assemblees”.

2. Remuneració equitativa.

“Molts socialistes afirmen que una persona s'ha de quedar l'equivalent del valor que produeix, però jo no hi estic d'acord. El valor del que produeix té moltes variables, si sóc prou afortunat i tinc eines millors, seré capaç de produir més valor que una altra persona i no m'haurien pas

de recompensar per això. Si resulta que la genètica m'ha atorgat una veu com la de Frank Sinatra, llavors, produiré cançons que la gent valora molt i tindrè més renda, per tant, no crec que hagi de guanyar més per haver tingut sort en la loteria de la genètica o per posseir unes eines millors. Per a mi, la remuneració de la gent hauria de dependre de la durada, la duresa i les condicions del treball, cosa radicalment diferent del que tenim ara”.

3. Nova divisió del treball.

“L'actual divisió empresarial del treball desvirtua l'autogestió. Existeix un sector del 20% de la població que acumula recursos i coneixements (directius, advocats, metges, enginyers...), que els ofereixen aspiracions, mentre que la gran majoria de la població –l'altre 80%– fa tasques molt poc empoderadores. Així doncs, no es pot anar a una reunió del consell

de treballadors i productors amb un 20% que ho sap tot i un 80% que no sap res, un sector conscient del que fa, amb aptituds socials, i un altre majoritari d'anorreat, bàsicament alienat per culpa d'haver de fer tasques repetitives continuament. Per això cal un repartiment equilibrat de les tasques: una part de treball empoderador i una part que no ho és tant. Amb una nova divisió del treball, tothom parteix d'una bona posició per participar i contribuir econòmicament a la societat”.

4. Planificació participativa.

“Si volem una economia alliberadora, hem de canviar el sistema d'assignació de recursos i avançar cap a una planificació participativa. Ni el mercat ni la planificació centralitzada no poden fer funcionar l'autogestió, cal una negociació cooperativa entre els consumidors i els productors”.

contemplen aplicar polítiques que permetessin sortir de la crisi amb criteris de justícia social. Parlo de plena ocupació, redistribució de la riquesa, retallar el pressupost militar, ampliar les polítiques socials i moltes coses més.

Per acabar, parafrasejant Heinz Dieterich, creus que el socialisme del segle XXI veneçolà és un bon exemple de polítiques redistributives, tenint en compte el context americà?

Chávez se situa entre Veneçuela i la guerra civil, ja que els militars confien en ell i, per a mi, aquesta és la qüestió més important, a banda que guanya totes les eleccions. Això no vol dir que tot sigui un èxit: Veneçuela té molts problemes, però crec que la gent hauria d'anar molt amb compte a l'hora de creure's tot el que diuen els mitjans de comunicació. Veneçuela està treballant a partir d'una proposta per crear un consell a cada barri del país i comunitats regionals que restarien poder i privilegis als alcaldes i, al final, també al mateix govern. De fet, vaig parlar amb un dels alcaldes bolivarians que hi estava més d'acord i em va explicar com funcionaven i com havia d'intentar aplicar el que li demanava la gent. Si hi ha

prop de 300 alcaldes, potser ara només uns cinc són com aquest. I crec que l'anàlisi correcta és que els alcaldes no volen cedir el seu poder, ni els governadors, és clar. I en canvi, des de Miraflores, s'està intentant canviar això. D'altra banda, hi ha molts obstacles. Per exemple, si el govern vol construir habitatge social, ha de demanar una quantitat determinada de ciment a la fàbrica, però els amos d'aquestes fàbriques el retenen perquè diuen que el vendran als francesos. Per la seva banda, llavors, la premsa culpa Chávez de la manca d'habitatge. És clar que els capitalistes del ciment no volen cases per als pobres, però el moviment boliviari no desitja una guerra civil, vol agafar un camí diferent. La premsa de Veneçuela és la més hostil amb Chávez –per davant de la dels EUA i Espanya–, perquè gran part dels mitjans de comunicació encara pertanyen a grups capitalistes; és sorprenent veure la gran quantitat d'atacs a Chávez que duen a terme. Estic molt compromès amb la participació en l'economia, però crec que no tindrà la seva paciència, a vegades penso que els faria fora i miraria d'enfocar d'una altra manera els mitjans de comunicació. Si el govern no ho fa, és perquè potser no vol donar una excusa als EUA perquè intervinguin al país.

En lluita contra els centres d'internament d'estrangers

Més de 100 persones procedents d'uns 30 col·lectius de l'Estat compartir les seves experiències de lluita contra els centres d'internament d'estrangers (CIE) i intentar generar estratègies comunes. s'han reunit a València el cap de setmana del 21 al 23 d'octubre per

Cristina Fernández, Marta Ollé i Carla Alsina i Muro
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Els centres d'internament d'estrangers (CIE) són espais de privació de llibertat que es configuren com a peça clau de les polítiques migratòries de la Unió Europea (UE). A l'Estat espanyol, n'hi ha deu repartits arreu del territori: tres a les illes Canàries, un a Múrcia, un a València, un a Madrid, un a Barcelona i dos a Andalusia. Legalment, els CIE són definits com a establiments públics de caràcter no penitenciari destinats a la detenció, custòdia i posada a disposició judicial de les persones estrangeres subjectes a un expedient d'expulsió, amb la finalitat de garantir la seva presència durant la tramitació de l'expedient i l'execució de l'expulsió. El termini màxim d'estada en aquests centres és de 60 dies i, una vegada transcorregut aquest termini, les persones internades que no hagin estat expulsades hauran de ser deixades en llibertat. A la pràctica, es tracta de presons extrapenals totalment discriminatòries, ja que estan concebudes exclusivament per al tancament de persones migrades.

La legalitat dels CIE s'ha qüestionat des dels seus orígens, però, tot i l'ambigüitat de la normativa que els regula i la manca de garantia dels drets de les persones internades (tantes vegades denunciada per diferents institucions i entitats socials), la Sentència 115/1987 del Tribunal Constitucional va convalidar la mesura. Més endavant, la Directiva de Retorn de la Unió Europea (2008) –més coneguda com a *Directiva de la vergonya*– va consolidar el model de gestió de la immigració basat en les expulsions i, per aquesta via, va legitimar la figura dels CIE a tots els països de la UE.

Els motius pels quals una persona pot ser privada de llibertat i internada en un CIE són diversos. D'una banda, els centres s'utilitzen per confinar i gestionar el retorn de les persones migrades interceptades mitjançant els controls marítims prefronteres i les que arriben al territori espanyol sense complir els requisits legals per travessar les fronteres als seus països d'origen. D'altra banda, també s'utilitzen per internar aquelles persones a les quals se'ls ha incoat un procediment d'expulsió, a l'espera que aquesta es dugui a terme, ja sigui perquè es troben en situació irregular (expulsió administrativa) o per haver estat condemnades o simplement acusades de cometre un delicte (expulsió penal).

La funció principal dels CIE va mutant al llarg del temps i en funció de les circumstàncies del context socioe-

Concentració a València en el marc de la Primera Trobada Estatal de Col·lectius en lluita contra els CIE

conòmic per adaptar-se a les necessitats del control de fronteres i de l'ordre públic dels estats. Si bé en el període de desenvolupament econòmic de l'Estat espanyol servien, sobretot, per gestionar la mà d'obra barata, en les circumstàncies actuals de crisi econòmica, la seva funció cada vegada està més lligada a la gestió de l'ordre públic i la penalitat. Durant els anys que, cada dia, arribaven desenes de *cayucos* i passeres a les costes de les illes Canàries i d'Andalusia, els CIE servien –principalment– per retornar les migrants al

Centre d'internament per estrangers a la Zona Franca de Barcelona

Arxiu Robert Bonet

Si en el període de desenvolupament econòmic servien, sobretot, per gestionar la mà d'obra barata, ara, en plena crisi econòmica, s'utilitzen per gestionar l'ordre públic i la penalitat

seu país d'origen, en cas de que fos possible, però també per organitzar trasllats a d'altres llocs de la Península, on aquestes persones s'incorporaven al mercat de treball informal com a mà d'obra precària i privada de drets i, d'aquesta manera, contribuïen al ràpid creixement econòmic viscut a l'Estat espanyol.

En canvi, en el moment actual d'increment de l'atur, retallades de drets socials, augment dels discursos xenòfobs, la immigració (sobretot la

il·legal) apareix cada vegada més vinculada a la delinqüència i es presenta com a boc expiatori davant la crisi. En aquest context, els CIE també fan la seva funció. Tot i que el nombre de migrants que arriben a l'Estat espanyol ha caigut un 80% durant la darrera dècada, els CIE continuen plens i es continuen expulsant persones. En aquest cas, però, no són les que han arribat recentment, sinó sobretot les que fa anys que viuen aquí: aquelles que, també arran de la crisi, s'han quedat sense contractes laborals i no han pogut renovar els papers, aquelles que han estat acusades de cometre algun delicte o han estat condemnades a causa dels processos de criminalització i també aquelles que, després de complir una pena de presó, pateixen una doble condemna i són detingudes a les portes dels centres penitenciaris per ser expulsades per un motiu tan arbitrari com és la nacionalitat.

Debats i reflexions sobre els CIE: taules de treball

Quan parlem de centres d'internament, cal tenir en compte diferents àmbits sobre els quals cal reflexionar. A la trobada estatal CIE NO celebrada a València el penúltim cap de setmana d'octubre, es van tractar alguns d'aquests aspectes en diferents grups de treball, on es van compartir les experiències i problemàtiques que es viuen als diferents territoris i d'on van sorgir algunes propostes i reflexions.

Les conseqüències que una persona sigui internada en un CIE van més enllà de les problemàtiques jurídiques. Sovint, el fet de l'internament suposa una experiència traumàtica tant per les persones que finalment són expulsades com per les que no i també per la seva gent més propera. La privació de llibertat els impedeix gaudir dels seus drets fonamentals, les posa en situació de vulnerabilitat i suposa in-

Experiències i aportacions de tots els colors

certesa sobre el seu futur. Això genera una sèrie de necessitats psicosocials que es van tractar en un dels grups de treball, on es van plantejar algunes eines i estratègies, com ara fomentar la sensibilització i fer un acompanyament social i emocional de les persones internades durant i després d'aquesta experiència.

En ocasions, durant aquest període de privació de llibertat, algunes persones han patit maltractaments i fins i tot tortures. Un segon grup va enfocar el seu treball en les formes de fer-hi front, de recollir informació i de plantejar denúncies. Es vol fer una recollida de casos d'àmbit estatal per denunciar la impunitat que envolta aquestes situacions.

Un tercer grup va recollir les diferents experiències dels territoris pel que fa als aspectes jurídics, l'assessorament legal i el règim intern dels CIE. Es van evidenciar les diferències que hi ha en la vigilància dels CIE per part dels jutges, ja que només els CIE de València i Madrid tenen assignats uns jutjats concrets de vigilància, la resta haurien de ser vigilats pels jutjats de guàrdia, cosa que vol dir que, a la pràctica, ningú no fa una vigilància concreta.

La situació de les dones i el col·lectiu LGTB als CIE reuneix especificitats que no sempre es tenen en compte. Aquestes qüestions es van tractar en un altre grup, que va destacar la importància de les violacions del dret de la salut durant l'internament (medicina hormonal, obstetrícia, interrupcions voluntàries dels embarassos), la tortura sexual, les possibles víctimes de tràfic de blanques, l'asil en relació al gènere, la discriminació en l'ús dels espais, etc.

L'internament no és un fet aïllat, sinó que forma part de la maquinària repressiva d'expulsió dissenyada per les polítiques migratòries de la Unió Europea, per tant, aquest és un aspecte que cal tenir en compte quan ens referim als CIE. El grup de treball que ho va tractar va reflexionar sobre l'externalització de les fronteres, la seva militarització, les polítiques de visats, etc. També es va parlar sobre el control social i la criminalització que pateixen les persones migrants, especialment als controls d'identitat racistes. Es van compartir experiències de les diferents formes que estan prenent aquestes batudes a les diferents ciutats i que suposen una continuació de la lògica repressiva dels controls fronterers.

La voluntat dels diferents col·lectius participants de comunicar la realitat que suposen els CIE i de com tenir incidència política i social es va discutir en dos grups de treball que van tractar sobre formes de difusió, sensibilització i mobilització sobre el tancament dels CIE.

Col·lectius en lluita contra els CIE a l'Estat espanyol

Una trentena de col·lectius, entitats i associacions de tot l'Estat hem confluït a València en una trobada per exigir el tancament dels CIE. Les aportacions dels diversos col·lectius per a la lluita contra els centres d'internament d'estrangers han estat variadíssimes. Les estratègies d'acció i les accions dutes a terme a cada territori han ocupat una part important de la trobada, que ha estat un gran espai per compartir eines i teixir aliances. Tenint en compte algunes de les característiques del territori català, com pot ser l'augment d'una polarització social amb base xenòfoba i racista, l'imaginari social de les persones migrants arran de la suposada crisi, la invisibilitat del CIE, agreujat per la seva localització a la Zona Franca, etc. No obstant això, les aportacions següents podrien ser replicades en els nostres espais de lluita i quotidianitat.

València

La campanya CIE NO! de València funciona des de fa quatre anys. Hi participen més de 30 col·lectius, associacions i entitats arrelades a la societat valenciana que treballen amb un objectiu comú: que l'Estat espanyol desmantelli tota forma de repressió contra les persones migrades, concretament, els CIE. Treballen a partir de diverses línies d'acció, que organitzen a partir de grups de treball. La seva vinculació estreta amb el Centre d'Internament d'Estrangers de València ha fet que aconseguixin que les organitzacions socials tinguin una via d'accés directe al CIE per poder mostrar la presència i vigilar les actuacions policials i judicials. Un dels punts forts de la campanya és el seguiment de situacions que permetin valorar l'im-

pacte psicosocial del internament, mitjançant l'establiment d'espais de confiança a través de l'escolta activa i l'expressió d'emocions, l'enfortiment de les capacitats i la identificació dels recursos propis de resistència davant l'internament i per afrontar situacions futures.

Madrid

Els diversos col·lectius i entitats van fer una valoració positiva del treball dut a terme els últims cinc anys, moment en què van començar a treballar de manera coordinada. Les estratègies desenvolupades s'emmarquen en la denúncia de les situacions de vulneració de drets mitjançant les visites al CIE d'Aluche, superant la visió quantitativa i més enllà de la demanda de millores en les condicions de l'internament. Aquestes estratègies s'entenen en un marc més ampli d'oposició a la política d'estrangeria, que vigilen i possibiliten el lliure moviment de les persones.

En aquest sentit, les Brigades Vecinales de Observación de Derechos Humanos, després de la tasca feta durant anys, presenten l'*Informe sobre los controles de identidad racistas en Madrid*. El treball denuncia els controls sistemàtics duts a terme per ordre del Ministeri de l'Interior per la identificació de persones, determinats per l'aparença i seguint criteris discriminatoris, racistes i xenòfobs. La presència policial i els controls determinen pràctiques que tracten de reconfigurar l'espai públic i convertir-lo en un espai de trànsit protagonitzat per la preocupació per la seguretat. D'aquesta manera, es retallen llibertats i es prioritza la vigilància, cosa que reforça la interiorització de les fronteres. Es per això que la seva actuació parteix de la

presència al carrer per intentar – mitjançant diversos criteris – aturar les batudes i reapropiar-se de l'espai públic. El seu treball es veu potenciat, actualment, per l'organització social a partir d'assemblees de barri, on es volen fer tallers de formació i fomentar la creació d'una xarxa activa i solidària contra el racisme institucional.

Andalusia

En territori andalús, Sevilla i Màlaga van explicar les diverses estratègies de treball desenvolupades. A Sevilla, com que no hi ha CIE, es busca treballar en conjunt amb altres entitats per fer un seguiment de casos de vulneració de drets, tenint en compte que, sovint, l'internament en un CIE implica dispersió.

De Màlaga, van venir la Plataforma de Solidaridad con lxs Immigrantes i la Coordinadora de Immigrantes. Ambdues entitats treballen juntes des de l'any 2005, tot i que mantenen especificitats en el posicionament i en les línies d'actuació. La Coordinadora va explicar que, respectant les diferents òptiques, treballen pel tancament dels CIE i defensen que aquesta lluita no ha d'estar aïllada de la resta de lluites, sinó aliada amb elles. És per això que entenen que l'objectiu dels CIE no només és l'expulsió, sinó que, com a mesura cautelar, contribueix a una política de la por que el que pretén és la immobilització i la desarticulació socials. En aquest sentit, plantegen un debat interessant al voltant de la vinculació de la seva estratègia amb el context polític propiciat pel 15-M, ja que, a Màlaga, aquest vincle ha permès la materialització de respostes concretes i coordinades contra el CIE durant els últims mesos.

En línia (proposem Rizoma)

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

L'espai que separa xarxa i laberint és minúscul. La xarxa comunica, endreça i, pels mateixos canals, controla. Si donades les condicions actuals de creixement demogràfic exponencial augmentes l'entramat de la xarxa per encabir tothom, el canvi cap a laberint pot donar-se en qualsevol moment –si no és que ja hi som. Només cal un gir a l'escaire de les rectes perquè es torcin (de la suma de cruïlles a l'esvàstica), una petita desviació en els angles tanca l'enreixat i impossibilita la sortida: reclou l'individu en lloc de regir-lo, el dirigeix en comptes d'orientar-lo. O més aviat, li ofereix una única direcció cega: resseguir les parets del captiveri sense adonar-se'n. La llibertat acaba essent un miratge, un laberint de sobreinformació on el brogit de fons sura a primer pla i es fa impossible separar el gra de la palla. La possibilitat constant de fugues instantànies i, alhora, més immobilitat que mai.

En un passat no gaire llunyà, el món era nodal, de múltiples nuclis autosuficients, un total no mapejat, no connectat. (La Conxita fila que fila: la jove que espera). Ara, una xarxa sobredimensionada i omnipresent estructura el món, pesca i atrapa en nom d'una ultra-comunicació que captiva, encanta i subjuga (amics virtuals, retransmissió de la teva vida a l'instant, generació d'una quantitat ingent d'informació inútil). Hem conquerit cada centímetre quadrat d'aquest planeta i l'hem trossejat per mesurar-lo, estudiar-lo i

decidir-ne el grau de perillositat. Hem construït la xarxa de xarxes, Internet, i estem en procés de delegar-li tota la memòria de la humanitat. El monopoli total de la informació esfereïx, la desmemòria és plaga i cada cop estem més a prop els uns dels altres –a sis graus de separació, diuen.

Les Parques (n'Antònia, la Raquel i la Maria Rosa –o el Sabadell tèxtil i les seves desinències: en Trabal, en Pere Quart i l'Albert Pla), el contrapoder –per primer cop, la tècnica ajuda els no-poderosos: els *hackers* (Anonymous contra l'exhibicionisme exacerbant de les xarxes socials) o wikileaks (contra els compartiments hermètics i secretistes del poder...). Proponem rizoma en lloc de xarxa. Una estructura descentrada on cada punt es comunica amb tots els punts, un cúmul de línies que es desplacen. Desjerarquia del poder. El tot a cada part: fractal. Contra el punt impertèrrit, la línia trànsfuga! Les porcions infinitesimals en moviment anorrearan el poder. Impossibilitaran el mapa o la frontera –el control. Tot es mou, res es tanca. "L'ebrietat com a irrupció triomfal de la planta en nosaltres". Explorem els límits de la xarxa, les zones on no arriba el googlemaps. Instal·lem-nos-hi. Generem una nova topografia que desballesti el laberint.

A les estacions on sigui, que tothom faci nusos amb el que tingui.

Martí Sales

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ I PREMSA

La premsa espanyola reacciona amb bel·ligerància davant la fi d'ETA

L'anunci d'ETA del cessament definitiu de l'activitat armada no sembla una bona notícia si es tenen en compte bona part dels mitjans de comunicació espanyols. Un dels exemples més clars és *El Mundo*. El dia després del comunicat, el rotatiu de P. J. Ramírez va irrompre amb una

Razón, ja que es va optar per restar credibilitat a l'anunci i van advertir: "ETA cesa su actividad armada sin entregar las armas". De fet, sembla que només *El País* va creure en el comunicat i va optar per titular "Fin del terror". Ara bé, qui va emprendre l'ofensiva més destacada en contra del procés de pau va ser l'ABC. Primerament, el diari madrileny va pugnar fort amb una portada dedicada a la conferència internacional de pau i, en comptes de subratllar la petició de la fi de la lluita armada, va mostrar una foto dels principals ponents (entre ells, Kofi Annan) sota el títol "Al servicio de ETA".

web sobre la qüestió: "Creus que aquest és el final definitiu d'ETA?". Curiosament, només oferia la possibilitat de respondre en negatiu, ja que es podia escollir entre "No, és una estratègia" o "Fins que no entreguin les armes, no". Una multitud de crítiques a Twitter va provocar que, prop d'una hora més tard, incorporessin l'opció "Sí, aquesta és la definitiva". Com era d'esperar, la portada de l'endemà tampoc no va mostrar cap entusiasme: "ETA ni se disuelve ni entrega las armas".

Se centren en la nova Masia del Barça

TV3 va optar per no tocar la programació el dia que ETA va anunciar que deixava les armes i això va generar multitud de reaccions. La cadena pública va voler tractar la qüestió de forma especial i continuada al canal 3/24 i mantenir la

retransmissió de la nova Masia del Barça, tal com estava previst. Monnegal, Clapés o molts espectadors van mostrar el seu desacord amb el tractament d'aquest afer històric a través de les xarxes socials. MARC TORRAS

El rotatiu madrileny 'ABC' és qui ha protagonitzat l'ofensiva més destacada en contra del procés de pau

portada prou sorprenent: "ETA alardea de sus asesinatos y empuja el gobierno a negociar". Menys agressius es van mostrar els de La

Pregunta amb resposta obligada

Però l'escalada en contra del procés de pau va anar augmentant a mesura que passaven les hores. Un cop fet oficial l'anunci, l'ABC va proposar una pregunta a la seva

TELEVISIÓ

"Preferiries un fill homosexual, negre o català?"

Telecinco no va presentar cap impediment a l'hora de difondre una pregunta de caràcter homòfob, racista i anticatalà al programa *Mujeres y hombres*. La web de la cadena presenta un espai que permet que el públic espectador faci preguntes a les concursants; des d'aquí, es va qüestionar al concursant José Luis: "Si tinguessis un fill, què preferiries que fos, homosexual, negre o català?". A més, la resposta va donar per fet que les tres coses són una anomalia. "Mentre ell i jo fòssim feliços, tant em faria", va contestar el concursant. Almenys cinc dies després, encara es podia llegir perfectament l'entrevista amb aquest fragment inclòs a la pàgina web de Telecinco. M. T.

INTERNET

Productora de Comunicación Social: un projecte xilè que s'acosta a conèixer el #15M

Un col·lectiu anarquista de difusió audiovisual està visitant les nostres ciutats per conèixer els processos de transformació social posats en marxa arran de l'onada reivindicativa i assembleària del 15-M, amb l'interès d'observar com es conjuga amb els espais polítics i socials de més trajectòria. *Sin(A)psis* és una vídeo-revista del col·lectiu que sorgeix per cobrir realitats concretes de diverses lluites i formes d'autogestió col·lectiva. Activistes de la produc-

'Sin(A)psis' inclourà un reportatge sobre els moviments socials de diverses ciutats de l'Estat

tora llatinoamericana entren en contacte amb diferents moviments socials del nostre territori per co-

nèixer de més a prop l'esclat de protesta i acció dels últims mesos. Així doncs, la propera edició de *Sin(A)psis* inclourà un reportatge sobre els diferents moviments socials de diverses ciutats de l'Estat. Alhora, la Productora de Comunicación Social difon el seu projecte a través de xerrades i exposicions del seu material a espais com La Casa de la Muntanya (Barcelona) o el CSA La Mekànica (Sabadell). En aquestes trobades, s'ha pogut conèixer l'estat de la lluita estudiantil a Xile i

aprofundir en el debat sobre les iniciatives d'organització popular arreu del món. D'aquesta manera, la visita des de Xile adopta una forma bidireccional: "Volem entendre, a través d'entrevistes, com operen certes lògiques pròpies de l'anarquisme com l'assemblearisme i l'autogestió en l'esclat d'indignació dels últims mesos", explica un membre de la productora xilena, Sebastián Contreras (<http://bit.ly/rqkEwi>). JÚLIA VALÈNCIA

FREQUÈNCIES LLIBRES
 Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
 Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
 CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
 DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
 DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DUJUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
 El programa de punk de LaTele
 DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
 DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

1991-2011
20 anys
 d'edició i distribució alternativa
 editorial **virus** www.viruseditorial.net
info@viruseditorial.net | facebook.com/viruseditorial

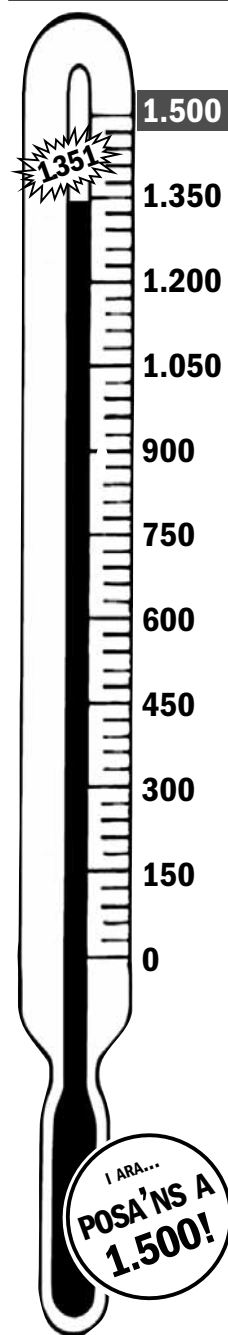
productos de la tierra
 El portal de venta de productos de los PPCC
www.productosdelaterra.cat

terra d'escudella
 Per reserves truca al 93 422 16 13
 C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut
www.setmanaridirecta.info

ATENCIÓ

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identi.ca, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa - N-1: setmanari_directa
- Identi.ca : ladirecta - facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom.....	Cognoms.....	Edat.....				
Adreça.....						
Població.....		Codi Postal.....				
Correu electrònic.....		Telèfon.....				
Quota: Ordinària ☐ 75 euros Semestral ☐ 40 euros Solidària ☐ 150 euros Altres ☐ euros						
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐						
<table border="1" style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td style="width: 25%;"> </td> <td style="width: 25%;"> </td> <td style="width: 25%;"> </td> <td style="width: 25%;"> </td> </tr> </table>						
*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any						
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa						
Com has conegut la Directa?.....						
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa						
Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117						

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredors de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petríll, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LÍBIA • L'EXECUCIÓ DE GADDAFI CONFIRMA LA Lògica DE CONFLICTE ARMAT QUE HA VISCUT I VIU EL PAÍS

Quan la guerra dirigeix la revolta

Sergi Franch Segarrès
Líbia

Una convocatòria de manifestacions va obrir un nou cicle a Líbia, el febrer de 2011. Les protestes impulsades per defensors dels drets humans volien que s'aclarissin els crims de Gaddafi al llarg dels 42 anys de règim. Vuit mesos després, el sàtrapa va acabar demanant clemència als seus capturadors. La revolta ha acabat atenent la lògica d'una guerra. L'agost de 2011, després de sis mesos de guerra civil, les novetats sobre el front corren en un *loop* televisiu a l'edició líbia d'Al-Jazira. El coronel Ahmed Omar Bani, portaveu de les forces rebels, ofereix una conferència de premsa en un dels hotels de Ben-

La coalició militar occidental ha escombrat ciutats mentre els rebels seguien el pas: Al Jafra, Zuara, Zliten...

gasi. Hi ha hagut novetats als fronts de Brega, nascut a les muntanyes de Nafusa properes a Tunísia i s'ha acabat el setge de Misrata. Comença un nou episodi. El coronel Bani se situa darrere el faristol lluint l'uniforme de les forces aèries, amb un distintiu improvisat de la bandera de la nova Líbia. Forma part del grup de comandaments que es van enrolar amb els grups rebels quan va començar la revolta. És més afortunat que els pilots que es van negar a bombardejar Bengasi i van ser executats sense discussió per les forces rebels i erigits com a màrtirs. Una bandera tricolor senyoreja la tarima des d'on comença una al·locució que es vol tan oficial com sigui possible, plena d'entusiasme i agraïments a les periodistes. El coronel, diu: "Vostès hauran pogut veure a través d'Al-Jazira que Brega es troba en fase de control i properament quedarà dins la Líbia lliure". I continua dient: "Els periodistes d'Al-Jazira han estat testimonis de com, després de tres mesos de combats durs, Misrata ha trencat el setge". Finalment, torna a posar Al-Jazira com a testimoni per reflexionar sobre el front oest, que és el més actiu i determinant: "Allà, ens trobem amb una conciliació difícil entre els bombardejos de l'OTAN i els nostres avenços".

La coalició militar occidental anava escombrant ciutats mentre els rebels seguien el pas. Al Jafra, Zuara, Zawuiya, Zliten... anaven patint la preparació de l'entrada de les tropes rebels a ciutats desertes de soldats gaddafistes, que havien fugit a posicions més segures. Com més via feien les ordres de bombardejos, més ràpid podien avançar els grups rebels.

Però, malgrat el paper de predomini, la intervenció de l'OTAN no es considerava transcendental a ulls dels libis i líbies. Entre imatges de manifestacions populars i accions heroiques del jovent del front, Al-Jazira posava poc entusiasme per explicar la mort de 85 persones a Zliten, suposadament a causa d'una operació aèria. La televisió governamental mostrava, sense discussió, els efectes de la guerra arbitrada per l'aire: imatges de mainada i dones enfarinades de pols i llençades sobre les runes dels edificis i fotografies d'un ministre de Gaddafi que dona el condol a les famílies i visita la gent ferida a l'hospital. Una cerimònia de guerra més.

L'octubre de 2011, una setmana abans de l'execució de Gaddafi a Sirte i vuit mesos després de l'inici de la guerra, la resolució 1.973 de l'ONU ja s'havia adaptat perfectament a les necessitats del govern provisional sorgit de la revolta. Les operacions aèries, justificades per protegir la població, van anar acompanyant els rebels en el seu objectiu de fer caure Trípoli i Gaddafi. Un cop acomplerta la missió a Trípoli, el dispositiu es va traslladar a Beni Walid per remenar tots els calaixos de la ciutat on, presumiblement, s'amagava el dictador.

La població de Líbia, que ha viscut 42 anys sota Gaddafi, ha suportat 20.000 operacions aèries

Fracassada l'operació, el contingent va repetir -a Sirte- un procediment que bé podria haver justificat una altra resolució de l'ONU, però, aquest cop, contra les tropes rebels, que van assetjar la ciutat amb bombardejos des de terra i aire, van tallar l'aigua i l'electricitat i va establir ferms controls per tancar els punts de fugida. Un setge que ha recordat el que va patir Misrata per part de les forces gaddafistes. Un càstig col·lectiu a Sirte

No es van poder fer caricatures de Gaddafi durant dècades

pel fet d'acollir els darrers soldats fidels a Gaddafi. Han estat precisament voluntaris de Misrata els qui han liderat l'entrada a Beni Walid i Sirte, possiblement els soldats que van patir més les conseqüències del setge a la seva ciutat.

A la guerra posterior a la revolta, hi ha hagut de tot: manifestacions emmirallades en els pobles tunisià i egipci; resposta brutal d'un govern instal·lat al poder durant 42 anys i decidit a no fer ni mig comentari sobre els motius de les protestes; ocupació dels quarters militars -rellevant el d'Al-Qatiba- amb màrtirs fent esclatar cotxes de dinamita contra els murs; la resolució 1.973 de l'ONU que decretava l'establiment de zona d'exclusió aèria i l'autorització per a la defensa de la població civil; la baixa voluntària dels Estats Units per participar en un assumpte interpretava que era més propi dels europeus; l'estrena de Sarkozy i Cameron per defensar ordenances de l'ONU; prop de 20.000 operacions aèries; retrets dels comandaments militars del Consell Nacional de Transició (CNT) a l'OTAN per no complir totes les demandes de destrucció d'arsenals i centres d'operacions; missils *Scud* llençats des de Trípoli i Sirte en direcció al front de Brega, i queixes dels caps d'Estat europeus, que insinuen falta de decisió i combativitat per part del voluntariat... De tot.

El règim de Gaddafi ha caigut pel seu propi pes en quedar-se en solitari dirigint una densa xarxa d'interessos en un país ric de petroli. La revolució verda va quedar orfena dels seus comitès populars i

Prop de la plaça dels Jutjats de Bengasi, un edifici s'ha convertit en museu improvisat

va convertir l'adhesió voluntària en por, sospites i persecució de suposades enemigues. Crims paranoics difícils de pair, fins i tot pels exministres que ara lideren la transició des del CNT. Avui, la població líbia ha superat l'estat de terror per començar a dibuixar un nou Estat. Una

missió que s'ha anat executant, però, amb extremada crueltat. Caldrà veure quines han estat les ferides obertes sobre les ciutats per poder passar pàgina. La revolta nascuda a Bengasi ha acabat en guerra a Sirte. I això, per moltes líbies, no serà debades.

, roda el món

XILE • EL MODEL D'ENSENYAMENT ACTUAL ÉS HERÈNCIA DEL RÈGIM DEL DICTADOR PINOCHET I S'HA CONSOLIDAT ENTRE 1990 I 2010

La crisi del sistema educatiu xilè

Rodrigo Araya Gómez
Santiago de Xile

Des de fa més de cinc mesos, la societat xilena s'ha vist sacsejada per les mobilitzacions més importants des del retorn de la democràcia. El motiu fonamental, la crisi del sistema d'educació xilè, heretat de la dictadura militar i consolidat durant els governs de la *Concentració*, la coalició de partits d'esquerres i centre que va governar Xile des de 1990 fins a 2010. El moviment estudiantil se centra en l'acció mancomunada d'estudiants de secundària i de la universitat, amb el suport del Col·legi de Professors i altres organitzacions. La demanda central es podria resumir en l'exigència d'un sistema d'educació pública, gratuïta, de qualitat i sense ànim de lucre. L'estudiantat també ha plantejat la necessitat d'una reforma tributària i la renacionalització del coure com una eina per finançar els canvis en el model educatiu. A la vegada, reclamen la convocatòria d'una assemblea constituent per reemplaçar l'actual constitució -dictada durant el règim de Pinochet- de cara a garantir una sèrie de drets socials i polítics. És a dir, el moviment estudiantil planteja un canvi radical a les bases que sustenten l'actual model neoliberal xilè. Davant d'això, cal que ens preguntem: ens trobem davant d'un canvi de cicle, d'un esgotament del model expressat en les demandes de l'estudiantat?

El règim feixista va imposar el criteri de l'autofinançament a les universitats i, això, ha obligat els centres a operar sota criteris empresarials

El sistema d'educació vigent a Xile també és producte dels canvis desenvolupats pel règim militar i el seu pensament neoliberal. Fruit d'aquestes polítiques, el sistema es va dividir en tres branques: una de caràcter municipal, segons la qual els antics liceus estatals depenen dels ajuntaments; una altra privada subvencionada, és a dir, amb aportacions de l'Estat via subsidis, i una tercera, completament privada. Tot això, en un marc legal basat en la llibertat d'ensenyament, entesa com la llibertat de l'empresa a nivell educatiu. Aquests canvis es van traduir en un sistema desigual i altament se-

Manifestació estudiantil celebrada el dia 19 d'octubre a Santiago de Xile

Ja fa cinc mesos que els actes de protesta són constants al país

gregat per classes socials. Pel que fa a l'educació universitària, el règim va imposar el criteri de l'autofinançament. Això va obligar les universitats a operar sota criteris empresarials i en un marc de competència desregularitzada amb universitats privades. Així doncs, la principal font de finançament de les universitats prové de les aportacions de les famílies, que paguen aranzels. A més, l'Estat va implementar un sistema de crèdits i beques per l'estudiantat amb menys recursos, que a la vegada va implicar un endeutament de les estudiants i les seves famílies. Cap al final de la dictadura militar, es va dictar la Llei Orgànica Constitucional d'Ensenyament (LOCE), que va consagrar el model d'educació construït pel règim.

Aquest punt ofereix una de les claus per entendre el qüestionament del sistema polític que es troba darrere les demandes estudiantils. La *Concentració* -coalició de partits d'esquerres i centre que va governar Xile de 1990 a 2010- no va modificar substancialment el model *pinochetista*; més aviat es va preocupar d'estendre la cobertura en educació i resoldre problemes puntuals. Tanmateix, va perdurar la idea base del finançament de l'educació a partir de les aportacions de les famílies. D'aquesta manera, segons xifres de l'OCDE, la despesa mitjana de les famílies és la més elevada dels països membres de l'organització, mentre l'aportació estatal en l'àmbit universitari només cobreix un 15% del cost total.

El moviment estudiantil universitari ha denunciat contínuament els problemes de finançament, però no ha obtingut cap resultat. L'any 2006, durant el govern de Michelle Bachelet, es va desencadenar el moviment dels *pingüins* (estudiants de secundària), que exigien el canvi de model educatiu i plantejaven la fi del lucre en l'educació i de la municipalització de l'ensenyament. El moviment es va mantenir gairebé tres mesos i va finalitzar quan les estudiants van acceptar participar en un Consell Assessor Presidencial. No obstant això, les seves demandes no es van tenir en compte, tal com va evidenciar la substitució de la LOCE per la Llei General d'Educació (LGE), fruit de l'acord entre la *Concentració* i la dreta, contrària a qualsevol canvi

en el sistema educatiu. El fracàs dels *pingüins* va servir de lliçó al moviment estudiantil, que ha rebutjat la possibilitat d'aturar les mobilitzacions i, al mateix temps, ha posat en evidència la falta de representativitat de les institucions polítiques.

El govern del conservador Sebastián Piñera, en un primer moment, va negar el problema, amb l'ajuda dels mitjans de comunicació oficials. Posteriorment, va intentar criminalitzar el moviment vinculant-lo a accions violentes. Fruit de la pressió estudiantil i el suport majoritari que aquest rebia de la població -al voltant del 80%- el govern es va veure obligat a crear una taula de negociació amb estudiants i professorat, que va fracassar per la negativa governamental d'acceptar la petició d'educació gratuïta. Ben al contrari, el govern ha aprofundit en la seva política repressiva i considera que el conflicte estudiantil és un problema d'ordre públic. De moment, ja s'ha cobrat un mort, el jove Manuel Gutiérrez, assassinat per una bala de

La societat civil ha fet un referèndum sobre el canvi al sistema educatiu que ha comptat amb la participació d'un milió i mig de persones

la policia. Així doncs, la lluita estudiantil es troba en un punt mort per la incapacitat del govern i els agents polítics de comprendre la magnitud de les demandes i el qüestionament de les polítiques desenvolupades. Per superar l'atzucac, diverses organitzacions socials han proposat la celebració d'un referèndum sobre el canvi al sistema educatiu, però aquest mecanisme no està contemplat a la constitució. No obstant això, alguns sectors de la societat civil van organitzar un referèndum nacional per compte propi els dies 7 i 8 d'octubre. Hi van participar prop d'un milió i mig de persones, el 90% de les quals van donar suport als canvis en educació. Les estudiants parlen d'una lluita ideològica, de dos models de societat enfrontats. Després de vint anys d'inèrcia, la societat civil xilena es qüestiona i planteja alternatives al model neoliberal.

ITÀLIA · MANIFESTANTS DEL 15-O ENVIEN IMATGES DELS "VIOLENTS" A LA POLICIA I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ PER IDENTIFICAR-LOS

La població italiana haurà de pagar per a manifestar-se

Nadia Fortuna
Roma

Els dies posteriors al 15 d'octubre, després que més de 200.000 persones indignades sortissin al carrer a Roma i la marxa acabés amb enfrontaments violents, una part de l'oposició (des d'Antonio Di Pietro a l'Italia dei Valori) va tornar a defensar la necessitat d'aplicar la Llei Real, una legislació dels anys 70 -context d'antiterrorisme a Itàlia- sobre l'ordre públic que nega àmpliament drets constitucionals i llibertats fonamentals de la població. El ministre de l'Interior, de la Lega Nord, de seguida va escoltar la proposta i es va animar a ampliar-la amb arrestos preventius, enduriment de les penes per les persones detingudes en avalots, la possibilitat d'advertir el públic de no participar en certes marxes i, sobretot, l'obligació de presentar garanties patrimonials per obtenir l'autorització per manifestar-se i l'obligació d'assegurar una cobertura econòmica per pagar els desperfectes. I no només això, un dies després, va anunciar la voluntat d'introduir la impossibilitat de condemnar a presó els agents de les forces de l'ordre, per permetre que "treballin amb més serenitat al carrer, cosa impossible per ells després de Gènova". En aquest sentit, cal dir que durant la celebració del G-8 a Gènova, l'any 2001, un agent de la policia va disparar i matar Carlo Giuliani, un jove manifestant de 21 anys.

L'alcalde de Roma ha prohibit que se celebri cap tipus de manifestació a la ciutat durant un mes

Des de l'Ajuntament de Roma, l'alcalde Gianni Alemanno, exfeixista reconvertit en postfeixista, ha prohibit que se celebri cap tipus de manifestació a la ciutat durant un mes. Les primeres afectades han

Una furgoneta de la policia crema durant els enfrontaments violents registrats el 15 d'octubre

El 'black bloc' ha rebut crítiques dels mitjans i d'algunes manifestants

estat les treballadores de la FIOM, que haurien volgut desfilar el dia 21 per denunciar la crisi de la indústria nacional, amb grans delegacions de la Fiat i de Fincantieri. L'Ajuntament ha decidit consentir-los només assegudes en places concretes. A moltes veus benpensants, els ha agradat aquesta forma inerta i silenciosa de protesta i s'han afanyat a dir que es podria fer sempre així. Els moviments socials, fins ara, dividits i perseguits, han callat.

El 15 d'octubre, a Roma, indignades, societat civil de diversos tipus,

precàries, migrants, estudiats i persones a títol individual van sortir al carrer. Una imatge simbòlica del fragmentat -i sovint ranci- moviment social italià. Els sindicats van preparar els seus autocars, els grups polítics -esponsoritzats per l'esquerra extraparlamentària- van omplir els seus i la resta va arribar a Roma com va poder. Fa anys, hauria estat normal demanar que la xarxa ferroviària de l'Estat organitzés trens especials per a aquestes manifestacions polítiques -com es fa amb les ocasions religioses i esportives-,

però des que l'empresa Trenitalia ha estat privatitzada (tot i que continua sota control estatal), l'única opció és pagar tot un comboi, cosa impossible per un moviment fraccionat com l'italià. Una fragmentació calidoscòpica que es reflecteix en la manera com la gent va interpretar la convocatòria a manifestar-se i que ha desfet el model de marxa que preveu un començament i un final. La marxa de Roma, de fet, estava formada per desenes de fraccions, cadascuna amb el seu centenar o miler de seguidors. L'esquema tradicional ha saltat i cadascú ha corregut a donar la culpa a algú altre. L'anomenat *black bloc* ha servit de cap de turc.

Les persones que van sortir als carrers de Roma viuen, majoritàriament, en una dimensió de precarietat que sobrepasa la dimensió laboral i abraça l'esfera social i existencial de la vida. Una situació que fa que molta gent no tingui cap perspectiva de futur, amb la conseqüent càrrega de frustració i ràbia. Itàlia viu enfonsada en una crisi econòmica des de fa anys i és governada per una classe política inerta, incapaç i corrupta, però, sobretot, que no té cap voluntat ni intenció de

pensar en els sectors socials que s'empobreixen sense alternativa. Els partits de l'oposició no són millors, no n'hi ha prou de mostrar-se disposats a escoltar les paraules de les indignades o de les precàries, calen propostes concretes.

La solució davant la injustícia social segurament no comença amb la destrucció casual de cotxes, aparadors i furgonetes de la policia (com vam poder veure als carrers de Roma el 15-O), però perseguir la ràbia de les que van donar suport al jovent a la plaça San Giovanni, en lloc d'aplaudir "la caça al *black bloc*", com han publicitat els grans mitjans de comunicació, és, segons diverses persones, un gran "error polític". Moltes manifestants es van posar de la part dels sectors *durs* i es van unir als avalots, d'altres van preferir informar la policia i posar-se del costat de la crítica mediàtica fotografiant i filmant els avalots amb la intenció de donar el material a la policia. Abans i tot que els mitjans comencessin a parlar de *bons* i *dolents*, ho va fer una part de les manifestants. El resultat és que la dada més important del 15-O italià, la participació enorme, ha passat a

Moltes manifestants s'han posat de la part dels sectors 'durs'

un segon terme per deixar espai a discussions interminables sobre "la violència del *black bloc*". La violència de la crisi econòmica, en canvi, no troba espais a les anàlisis generals, que prefereixen el melodrama i la criminalització de qualsevol forma de dissidència. La necessitat de la reforma de l'estat del benestar reclamada per les treballadores a través del moviment de San Precario, la reivindicació d'una renda mínima garantida o del dret a la insolvència continuen sense ser escoltats als palaus de poder. Sembla que és molt més fàcil reprimir i arrestar que escoltar les raons d'una generació sense futur.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 35, la planta - Bon 93 318 81 62

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

Ken Zazpi · Zea Mays · Atom Rhumba + Willis Drummond · Mikel Markez + Erramun Marikorena · Zpeiz Mukaki · Vendetta · Karrikan (Kukai) · Joseba Irazoki · Gora Japon · Xabi Aburrizaga · Anari · Oreka Tx. Kukai + Amaren Alabak: Hostoak · Peachy Joke · Ratafia · Kepa Junkera i Rolando Luna

eh sona
146 festival de música basca a Barcelona

www.ehsona.com

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfon 932 840 904
disco@disco100.com

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

La revolució també serà cantada

El festival 'La cançó necessària' reuneix el més representatiu de la música d'autoria en català

Són conscients que formen part d'un nou moviment musical que ha renovat la cançó protesta dels Països Catalans, encara que no estigui articulat com a tal. Ara, per primera vegada, aquest paradigma es visualitzarà sobre un escenari el 29 d'octubre a Granollers, dins el Cicle de Cants i Autors del CP L'Esquerda. Són Cesc Freixas, Meritxell Gené, Andreu Valor, Jordi Montañez, Pau Alabajos i Josep Romeu. Són La cançó necessària.

Juanjo Nora
expressions@setmanaridirecta.info

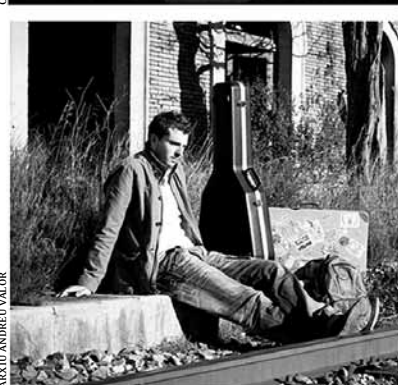
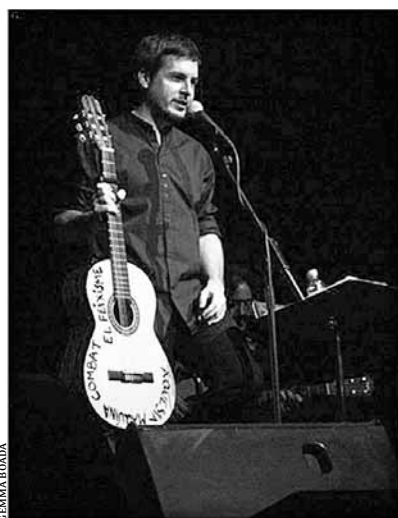
En quina situació es troba la cançó d'autoria actualment?

Cesc Freixas: La cançó d'autor no ho sé, però la cançó de protesta es troba en la seminormalitat dins els circuits culturals que promouen els moviments socials i en la plena marginació en els circuits institucionals.

Meritxell Gené: Hi ha una gran varietat de propostes de qualitat i una gran diversitat d'estils i gèneres. Actualment, ressegueix una certa inquietud cultural i musical i un compromís polític i, per altra banda, també existeix la reivindicació personal davant del món inestable on vivim, que es pot fer palès en el camp dels sentiments i les emocions.

Andreu Valor assegura que "la cançó d'autor torna a tenir el mateix significat que en èpoques franquistes"

Andreu Valor: Arran de la necessitat d'expressar-nos com a poble, la cançó d'autor torna a tenir el mateix significat que en èpoques franquistes. Som un grup de gent que ha volgut vincular la barreja

En el sentit de les agulles del rellotge, podem veure a Cesc Freixas, Meritxell Gené, Jordi Montañez, Andreu Valor i Pau Alabajos

d'estima musical, sentiments i temàtiques per estar prop de la gent i demostrar o, més aviat, animar a no perdre l'esperança. **Tota cançó d'autoria és reivindicativa?**

Jordi Montañez: Sí. Tot i que no sigui una reivindicació clarament política o social, tots els cantautors -o la majoria- reivindicuem un tipus d'estètica musical, una manera d'entendre, fer i interpretar les cançons.

M.G.: Sí, tothom reivindica alguna cosa, personal o col·lectivament. Ara bé, el compromís polític que adquireix cadascú i la seva manera d'entendre el món ja és una altra cosa. Nosaltres podríem dir

que fem *cançó protesta*, però hi ha altres propostes que també fan cançó d'autor. També afegeixo, per la meua condició de dona cantautora, una altra reivindicació: la nostra manera de fer i dir, no des de la debilitat, sinó des de la fortalesa.

A.V.: No ho ha de ser necessàriament. Hem tingut èpoques en què la situació social ha estat més tranquil·la i la creença del poble ha confiat en eixe canvi desitjat, cosa que ha fet que els autors dedicaren més el seu instint a temàtiques més col·loquials i no a tenir la necessitat d'enfocar-la en un àmbit reivindicatiu. Tot i que depèn molt del lloc on t'ubiques i

la vida que et toca viure. Ara, cansats de tant d'abús, és lògic que torne a existir una aflorament de gent disposada a aportar el seu gra de sorra.

Josep Romeu: No. Hi ha molts artistes que fan cançó d'autor i en cap cas és reivindicativa. Tot i això, també és cert que hi ha molts exemples d'artistes que fan o han fet cançó d'autor reivindicativa en el contingut -més enllà de les formes- i potser per això sempre existeix aquesta associació inevitable.

És necessària una cançó d'autoria?

C.F.: És necessària la cançó de protesta perquè és una eina que ha d'ajudar el poble a plantejar-se

preguntes i trobar algunes respostes. És un element de debat, de presa de consciència.

J.M.: Ho és tant com la necessitat d'escoltar música o la necessitat de transformar la societat.

M.G.: Totalment. La cançó és un canal per expressar un missatge o els nostres sentiments; en molts moments ens acompanya, ens relaxa, ens revolta, ens fa estimar; en definitiva, ens aporta humanitat i tendresa.

Pau Alabajos: Són necessàries moltes cançons d'autor. La cançó d'autor és una manera d'entendre la música com una expressió artística, com un vehicle d'idees, molt lluny de la concepció de mercaderia, *mainstream*. La qüestió és que la cançó d'autor exigeix la participació activa del públic, l'objectiu és no deixar indiferent i fer pensar o sentir.

A.V.: És una gran ferramenta d'esperança. La gent comença a patir en carn viva el desastre social que ens està tocant viure.

Ens hem convertit en titelles productives, veiem que sols som vàlids per aportar producció, la resta no importa. Quan la gent es veu sola, enganyada, manipulada, controlada... d'una manera tan evident, la seua estima cau a terra i no sempre té on aferrar-se. Està que la música aconsegueix estar al costat de qui la necessita, per tant, jo diria que sí que ho és.

Cesc Freixas diu:
"Els interessin altres propostes musicals que no diguin res i que ajudin a alienar-se"

J.R.: Ara més que mai. La cançó d'autor és una de les maneres de transmetre allò que sents sense obstacles entremig, on la lletra -el missatge- pren un pes molt important. En un context on la majoria d'estils de música que tenen un

cert ressò als mitjans de comunicació no solen tractar temes socials ni reivindicatius, la cançó d'autor es fa més necessària que mai.

La cançó d'autoria incideix en la societat?

C.F.: Incidim tan poc i restem tan apartats dels canals de difusió convencionals que dubto que la gent estigui informada de l'actual escena de la cançó d'autor en català. Ara, culturalment, els interessin altres coses, altres propostes musicals que no diguin res i que ajudin a alienar-se. Per això ens costa tant, perquè proposem un model d'oci basat en l'intercanvi d'opinions i no en el consum d'alcohol i perquè donem moltíssima importància al discurs. I això, a dia d'avui, és caminar a contracorrent.

J.M.: La cançó d'autor té molta incidència en els moviments socials, en col·lectius i organitzacions que treballen perquè un altre món sigui possible. També en les persones que escolten música que els digui coses, que parli dels mateixos anhels i preocupacions que tenen elles.

M.G.: La cançó pot esdevenir un mitjà alternatiu de masses, una manera d'arribar a la gent. La música pot incidir en la consciència social i ser motor de canvi. La nostra tasca és despertar consciències i la unió amb l'univers poètic també pot ser un camí. Crec que aquelles veus que surten del cor i arriben a la col·lectivitat són les que arriben a tenir incidència.

Pau Alabajos afirma: “No fer ‘música per a tots els públics’ fa que els circuits comercials no et vegin rendible econòmicament”

P.A.: Evidentment, l'escassa incidència de la cançó d'autor a nivell mediàtic es deu al fet que és un tipus de música amb espines, amb arestes. Diu coses incòmodes per al poder i, aleshores, entre la censura tàcita i l'autocensura, l'arribada de les nostres cançons al gran públic es complica.

J.R.: Poca o molta, la té. Segurament, moltes vegades no s'acaba d'entendre el sentit d'aquest gènere musical, potser simplement perquè no és un estil majoritari. A nivell de mitjans de comunicació, valorant la cançó d'autor en general, penso que no té gaire incidència. En canvi, a nivell més micro, disc a disc, concert a concert, cada cop hi ha més persones que se sorprenden i que descobreixen aquestes propostes.

Cicle Cants i Autors: la cultura com una eina de lluita pel canvi social i nacional

El Cicle Cants i Autors va néixer de la voluntat de la gent que integra L'Esquerda de donar una visió eclèctica de la música d'autoria contemporània en català. Un festival humil, però ample de mires, sorgit des de la base i amb voluntat transformadora, en consonància amb la idea del que ha de ser la cultura de la gent de L'Esquerda: una eina més per assolir uns Països Catalans lliures i una societat més justa i igualitària,

especialment en aquests moments de crisi sistèmica, on l'oci compromès i crític ha de ser més present que mai. D'aquest caldo de cultiu, neix el festival La cançó necessària, la primera vegada que sis de les principals protagonistes de la nova cançó protesta en català es trobaran juntes sobre un escenari per donar testimoni de la renovació, l'actualització i el futur de la música d'autoria catalana compromesa.

El treball de les cantadores i cantautors té reconeixement als Països Catalans o només és una moda?

C.F.: No ho sé. Una moda no crec que ho sigui, sinó ja podríem plegar veles. Tindrà reconeixement el dia que nosaltres no haguem de cridar “Visca la terra” i qui ho cridi sigui el públic. De moment, ho continuem intentant.

J.M.: És una feina de formigues. Un treball diari i constant, de picar molta pedra, que se'n diu. Però és agraït i encoratjador saber que hi ha tanta gent que aposta pel que fas. I fins i tot, en molts casos, tenir la sensació i la responsabilitat de saber que ets un altaveu per a molts. El nostre

treball té el reconeixement popular, però no l'institucional.

M.G.: És agraït, però cal treballar i tenir molta perseverança. Hi ha certs moments, com quan fas concerts, que et carregues d'energies positives i perceps la calidesa i el suport del públic. Tot plegat ens ajuda a evolucionar, aprendre i créixer com a músics i com a persones.

P.A.: Té un reconeixement claríssim: una gran quantitat d'ateneus populars, entitats cíviques, associacions en defensa de la terra, etc. ens conviden a actuar dins de les seues programacions de cultura alternativa i els espectadors agraïen moltíssim la proximitat.

L'Esquerda ha plantejat el festival La cançó necessària com una manera de reconèixer les autores situades fora dels circuits més comercials i, fins a cert punt, marginades de l'establishment musical. És així en el vostre cas?

J.M.: Sí, totalment. És curiós que la majoria de nosaltres -els que participem a La cançó necessària- estiguem fent els mateixos o més concerts que altres propostes musicals. Però sembla ser que nosaltres no tenim el mateix ressò.

P.A.: La nostra aparició en circuits comercials és puntual i esporàdica. Supose que no fer música per a tots els públics fa que els circuits comercials no et vegin rendible econòmicament, tot i tindre una legió de seguidors superior a la de molts grups de l'establishment musical, que inunden diàriament radiofòrmules i revistes especialitzades.

AV.: Al País Valencià, no tenim dret de difusió de la nostra música als canals informatius més importants, RTVV. Aquí ja tens la primera dificultat. Quan et mulles per dir certes coses, vas vinculant la teua música a una part de la societat que acceptarà de bona manera el teu missatge i desvinculant-te d'una altra. En certa manera, la marginació existeix, però cada dia són més els llocs on necessiten d'un sentiment com el que cantem.

Meritxell Gené creu que “hi ha propostes d'una gran qualitat que no reben el suport que es mereixen”

Què en penseu, de la situació general de la música en català als Països Catalans?

J.M.: La situació musical a Catalunya és un reflex de la societat que ens ha tocat viure. La música és considerada com un bé de consum -una simple diversió- i, per tant, quelcom totalment prescindible. Estudiar música i formar-te és un privilegi. Tanmateix, és curiós, perquè la música és -i en això no hi ha discrepàncies- una necessitat de tothom, com ho pot ser el transport, la sanitat o l'educació. Qui no escolta música ni en consumeix?

M.G.: La música en català està vivint un moment molt dolç. Mai com fins ara hi havia hagut tants grups que cantessin en català sense la necessitat de cenyir-se a un estil determinat. D'altra banda, valoro molt els grups que se saben mantenir i que fidelitzen el seu públic més enllà d'una moda passatgera. Hi ha propostes d'una gran qualitat que no reben el suport que es

mereixen i, com a lleidatana, vull reivindicar el pes dels músics de Ponent, sovint oblidats.

P.A.: A nivell creatiu, estem en un moment boníssim. El ventall estilístic és amplíssim i la qualitat de les produccions es més alta que mai. El problema, com sempre, és la indústria, l'explotació comercial dels grups i solistes. Quan una proposta artística destaca comercialment una miqueta per damunt de les altres i té més incidència de públic, ja no existeix res més. Aquesta manera d'entendre econòmicament la música és napalm per a les altres propostes.

Jordi Montañez manifesta que, “com va dir Serrahima, avui dia encara ens calen ‘cançons d'ara’”

Què necessita la cançó d'autoria als Països Catalans?

C.F.: Orelles.

J.M.: Com va dir Serrahima en el seu temps, avui dia encara ens calen “cançons d'ara”.

M.G.: Veus persistents i esperançadores, que s'atreveixin a sonnar.

P.A.: Més orelles actives!

AV.: Normalitat més enllà de les nostres fronteres.

J.R.: Una de les coses que necessita és una aposta cultural clara des de les institucions, que potenciï la música en general i que permeti que els artistes de tots els camps puguin tirar endavant el seu projecte.

Cicle Cants i Autors 2011

Organitza: Casal Popular L'Esquerda (Enric Prat de la Riba, 31, Granollers).
De l'1 al 29 d'octubre de 2011.
+INFO: www.cantsiautors.cat.

CONCERTS

Joan Monegre
28 d'octubre, 23h.
C.P L'Esquerda - C. Enric Prat de la Riba, 31, Granollers.
La cançó necessària
Cesk Freixas, Pau Alabajos, Meritxell Gené, Jordi Montañez, Andreu Valor i Josep Romeu.
29 d'octubre, 23h.
Casa Cultura Sant Francesc.
C. Espí i Grau, 1, Granollers.
PREUS CONCERTS:
Casal Popular: Sòcies (Esquerda, DIRECTA, AC, tr3sC): 1 euro.
No sòcies: 3 euros. Casa Cultura Sant Francesc: Sòcies (Esquerda, DIRECTA, AC, tr3sC): 5 euros. No sòcies: 8 euros.

, expressions

Una llengua apàtrida per unir totes les cultures

La política lingüística a Europa, la poesia, el cant coral i la música dels Països Catalans i d'Occitània són els eixos del trenta-cinquè Congrés Català d'Esperanto

Al món, segons la UNESCO, hi ha, actualment, un total de 6.000 llengües parlades. De tota aquesta gran riquesa lingüística, els idiomes més utilitzats són vuit, encara que només n'hi ha un que s'hagi imposat -una parla que ni tan sols és la primera més utilitzada sinó la segona-, l'anglès. Però ja fa molt temps que hi ha una alternativa molt més justa per la resta de persones del món no anglosaxones i que faria molt més fàcil la comunicació, l'esperanto.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

L'Associació Catalana d'Esperanto (ACE), fundada el 1982, ha reprès el fil deixat per la Federació Esperantista Catalana, que ja existia abans de la guerra. Aquesta associació ha promogut el trenta-cinquè Congrés Català d'Esperanto, que se celebrarà els dies 28, 29, 30 i 31 d'octubre i inclourà diferents actes, entre ells, jornades en esperantista sobre els drets lingüístics a la Unió Europea i la diversitat lingüística a la UE. També es plantejaran els reptes de l'ensenyament actual de l'esperanto (amb congressistes d'arreu) i es faran tallers, activitats per la mainada, concerts, una vetllada poètica i un acte d'homenatge a les

L'ACE fa cursos d'aquesta llengua a vuit ciutats i edita 'Kataluna Esperantisto'

persones que van ser brigadistes internacionals al Fossar de la Pedrera. Mitjançant aquesta trobada, es volen donar a conèixer i reivindicar els objectius de l'ACE i els seus valors, com el dret de la comunicació plena entre persones de llengües diferents o els drets lingüístics indissolubles dels drets humans, entre altres.

Actualment, aquesta associació tira endavant el butlletí *Kataluna Esperantisto*, els congressos i els Jocs Florals Internacionals, a part d'ensenyar l'esperanto mitjançant cursos presencials a Barcelona,

Acte de presentació del congrés

Manresa, Mataró, Prada de Conflent, Sabadell, València, Cassà de la Selva i Lleida. Així mateix, la seva pàgina web mostra tot el que cal saber sobre aquesta llengua auxiliar, totes les publicacions que podem trobar en esperanto i els pioners de l'idioma al nostre país: Andreu Nin, Carles Riba, Delfí Dalmau, Joan Amades, Francesc Pi i Maragall, Ferrer i Guardà o Mercè Rodoreda.

'El que té esperança'

L'any 1887, un oculista polonès anomenat L.L. Zamenhof va publicar la primera gramàtica d'una llengua que, més tard, passaria a dir-se *esperanto*, un nom que significa *el que té esperança*. Aquest no era un cas aïllat; anteriorment, ja hi havia hagut altres intents de crear una llengua neutral que servís per igual a totes les parlants del planeta, independentment de quina fos la seva llengua materna. El fet de ser molt més completa i pràctica i, sobretot, de

ser una llengua oberta a les modificacions i que es pogués anar enriquint, va fer que s'imposés per sobre d'altres intents de llengües pont com va ser, per exemple, el *volapük*. De seguida es van anar incorporant paraules noves i la comunitat d'esperanto va anar creixent. Fins i tot es van traduir obres de la literatura universal com *Hamlet* (de Shakespeare), *El Petit Príncep* (d'Antoine de Saint-Exupéry) o llibres religiosos com l'*Alcorà* o la *Bíblia*. Actualment, els diccionaris d'Esperanto tenen entre 15.000 i 20.000 arrels, amb les quals es poden formar més de 150.000 paraules.

Per la comunicació entre pobles

Actualment, qui no sap anglès té molts problemes per poder-se comunicar fora del seu àmbit lingüístic. Així doncs, sovint es viuen situacions paradoxals com estar en una conversa amb una persona senegalesa, una argentina, una japonesa i una sueca i que

Parada centrada en l'esperanto a la mostra d'Entitats dels Països Catalans

hagin d'utilitzar l'anglès per poder-se entendre; i si en la mateixa conversa hi ha una interlocutora anglosaxona, automàticament té un poder de paraula per sobre de les altres arran del seu domini de l'idioma. Per tant, l'anglès, com a llengua global a tot el planeta, no deixa de ser una imposició i, alhora, una injustícia pels altres milions de persones del món que no són nadiues. Per aquesta raó, per poder-nos comunicar totes a un mateix nivell i per igualar les persones i pobles, l'esperanto fa temps (o dècades) que es perfila com la solució més encertada. Si tots els pobles adoptessin l'esperanto com la seva segona llengua, gràcies a la seva facilitat d'ús i d'aprenentatge (en un any es pot dominar), en una conversa com la que s'ha descrit abans, ningú no tindria superioritat retòrica, independentment de la seva procedència. Aquesta és la gran vàlua de l'esperanto.

Resisteix tot i la repressió

L'esperanto ha estat una llengua perseguida al llarg de tota la història. El nazisme va considerar que l'esperanto era una conspiració jueva a escala internacional. Stalin la va equiparar a una "llengua d'espies" i va assassinar tots els membres de l'Associació Soviètica d'Esperanto. Joseph McCarthy, des de l'altre cantó de l'oceà, la considerava una llengua comunista i també la va reprimir i, Ceaucescu, va fer perseguir les seves parlants i

35è Congrés Català d'Esperanto

Del 28 al 31 d'octubre a Barcelona. Diferents espais. Es pot consultar el programa a www.esperanto.cat.

organitzacions a Romania. Contràriament, sí que es va estendre a la República Popular de la Xina de Mao, on la gent va comprendre la necessitat de l'esperanto i va anar guanyant adeptes. Així doncs, l'esperanto ha estat durament castigat i ha tingut infinitat d'enemics, però, no obstant això, mai no s'ha pogut acabar amb aquesta llengua que té com a única ideologia la pau, l'amor a la humanitat i l'anhel de la comunicació internacional per sobre de tota frontera lingüística o impediment polític. Justament, a l'Estat espanyol, l'any 1934, el Grup Laborista Esperantista va organitzar el XIV Congrés de la Sennacieca Asocio Tutmonda, Associació Mundial Anacional (SAT), on van participar 400 persones de tretze països diferents i es va promoure l'anomenat *anacionalisme*, un corrent de pensament promogut en el si del moviment esperantista que no accepta l'existència de les nacions definides com a tals i pretén un cosmopolitisme radical.

> Per saber més de forma ràpida i amena

El col·lectiu Comú, de Castelló de la Plana, un projecte de distribució, edició i contrainformació, ha publicat el llibre *Por qué tus hijos deberían comer más coliflores y aprender un poco de esperanto*. El llibre de Joan Català Piñón ens explica la transcendència de l'esperanto com a llengua auxiliar, ja que amb el seu ús es podria avançar molt en la comunicació entre

diferents comunitats lingüístiques. D'una manera molt entenedora, entretinguda i amb tocs d'humor àcid, l'autor fa un repàs àgil des dels inicis de la llengua a l'actualitat. I de mica en mica, de manera completament justificada i lògica, ens anem adonant que l'esperanto podria fer variar l'hegemonia econòmica mundial que tenen els països anglosaxons, com els EUA o el Regne Unit.

Por qué tus hijos deberían comer más coliflores y aprender un poco de esperanto

Autor: Joan Català Piñón
213 pàgines
Editorial: Comú.
www.kreanto.com.
Any edició: 2011.

CAMPANYES

Tres dies per investigar la sexologia humana de forma crítica

La Universitat de Barcelona acull les jornades 'Crítica a la raó sexològica. Etnografies entorn els cossos, els gèneres i les sexualitats'

Marxa trans celebrada a la Via Laietana de la ciutat de Barcelona

Aida I. de Prada

expressions@setmanaridirecta.info

El teu cos és un camp de batalla va ser l'eslògan corejat per activistes feministes que va utilitzar l'artista Barbara Kruger en una de les seves obres. Camp de batalla i també arxiu orgànic, on cristal·litzen els discursos hegemònics i dissidents sobre el gènere i la sexualitat, on lliuren la seva batalla les tecles de la màquina d'escriure del sistema sexe-gènere. Cossos fluidos, mutants, reinventats, reinscrits, posthumans, fronterers, en constant transformació. Cossos construïts, ficcions produïdes per la família, l'escola, la medicina, l'art, l'esport... i l'acadèmia. Per això és important que, també des de l'àmbit acadèmic, es qüestionin i es reflexioni críticament sobre els paradigmes actuals i els discursos diversos al voltant del sistema sexe-gènere. Un espai que ofereixen les properes jornades d'investigació *Crítica a la raó sexològica. Etnografies entorn els cossos, els gèneres i les sexualitats*.

Les etnografies corporals prometen lectures més complexes sobre el gènere i la sexualitat perquè permeten evidenciar i qüestionar les normes i convencions que no sempre s'enuncien. Però, a més de problematitzar que s'imposi l'heterosexualitat com a universal i totes les seves normes, o que es patològitzin les pràctiques i els cossos que

subverteixen el model hegemònic, cal proposar i visualitzar alternatives que dinamitin els seus fonaments. Durant les jornades, també s'exploraran noves pràctiques i representacions, nous espais de relació i noves lògiques identitàries.

L'acadèmia dona respostes, però sempre estan determinades per les preguntes. Des d'on podem formular preguntes que qüestionin l'actual sistema dominant? Una possibilitat seria des dels

S'exploraran noves pràctiques i representacions, noves lògiques identitàries i nous espais de relació

feminismes (en plural), també silenciats i estigmatitzats en l'àmbit acadèmic, i que moltes vegades es substitueixen per la dissipada perspectiva de gènere, que sovint es limita merament a allò descriptiu. Des de posicions que reconguin els cossos com a construccions socials, però també com a productors de coneixement i, per tant, agents de canvi.

L'antropòleg Manuel Delgado obrirà les jornades, que comptaran amb la participació d'autors tan destacades i crítiques com Mariluz Esteban, José Antonio Nieto o Elvira Burgos. Els tres

Crítica a la raó sexològica.

Etnografies entorn els cossos, els gèneres i les sexualitats

Organitza: Grup de Recerca en Exclusió i Control Social (GRECS). 2, 3 i 4 de novembre a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona.
www.ub.edu/grecs.
grecs@ub.edu.

blocs temàtics que s'abordaran durant els tres dies són: *Incorporacions i resistències més enllà de les fronteres del gènere; Mirades antropològiques entorn les 'pràctiques de risc' i la patològització i medicalització de la sexualitat, i Sexualitats espai públic i control social*.

. ZONA LLIURE

EL REBOST

Bolets de secà

Joan-Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

Que mai no plou a gust de tothom és una veritat que, aquestes primeres setmanes de tardor, s'ha fet especialment feridora si ens havíem fet a la idea de sortir a caçar bolets algun dia. Mentre els xiringuitos de platja allargaven la temporada interminablement -aliats amb el sol i la temperatura del mar-, els cistells, les botes i els impermeables es pensien al fons de l'armari amb l'esperança estèril que l'arribada de les primeres pluges els rescataria de la indolència d'una espera infructuosa, alhora que nosaltres, amants apassionats i incondicionals d'aquests meravellosos fruits del bosc, quedàvem orfes del plaer d'assaborir la tardor. Per això, avui, tot i que sembla

de carn més magra i poc abundant són les més indicades: trompetes de la mort, cama-secs, rossinyols i camagroc; però també es poden assecat els de carn més generosa com els ceps i fins i tot els rovellons. Per fer-ne un tast, la recepta d'avui és un *risotto* molt senzill, però per llepar-se'n els dits.

'Risotto' de ceps al vi blanc
Necessitem ben poca cosa a part de l'arròs. En tindrem prou amb una ceba, un got de vi blanc, un litre de brou, formatge ratllat -és clar que el parmesà seria el més indicat, però ens en sortirem amb qualsevol formatge una mica curat i sec- i un bon grapat de ceps assecats.

Per començar, deixarem els ceps en remull en un got de vi blanc durant mitja horeta, pel cap baix, de manera que quedin ben hidratats.

Per fer el *risotto*, sofregirem la ceba ben picada en oli d'oliva i a foc lent fins que comenci a agafar color. Llavors, apugem el foc i hi afegim l'arròs. El remenem amb la ceba un parell de minuts, sense que s'arribi a torrar. Hi incorporem els ceps i el vi. Ho remenem i ho deixem reduir una mica. Podem fer servir el mateix vi on hem remullat els ceps, però hem de tenir en compte que, llavors, l'arròs tindrà un sabor més fort -això va a gustos, no us queda més remei que provar-ho.

D'aquí en endavant, anirem afegint el brou de mica en mica sense deixar de remenar fins que l'arròs sigui cuit. En total, un quart d'hora. Per acabar, ho retirem del foc, ho salpebrem i hi afegim el formatge. També hi ha qui hi posa mantega per fer-lo més melós. Deixem reposar l'arròs uns minuts tapat i ja podrem seure a taula. Bon profit.

Els bolets assecats es conserven perfectament i en podem gaudir tot l'any

que el panorama meteorològic ha de canviar -ara mateix sembla que vol ploure- i que potser encara serem a temps de salvar la temporada, és un bon moment per posar en pràctica un recurs que sempre tenim a l'abast i de resultats sorprenents, els bolets assecats.

L'assecat dels bolets consisteix a deshidratar-los fins que han perdut tota l'aigua que contenen. D'aquesta manera, es conserven perfectament i, tot i que els bolets ens ofereixen els seus atributs màxims quan són frescos, en podem gaudir tot l'any. Les varietats

, agenda directa

BARCELONA

Jornades per l'alliberament animal

Divendres 28 d'octubre
19h Xerrada: com buscar informació sobre empreses d'explotació animal
Dissabte 29 d'octubre
12h Primers auxilis per animals salvatges
14h Dinar vegà
16h Taller d'escriptura a preses
17h La situació dels mars
19h Experimentació animal: preses de la ciència
21h Sopador vegà
Diumenge 30 d'octubre
12h Experiència en la caça de la guineu anglesa
14h Dinar vegà
16h Taller d'escriptura a preses
17h Actualització de preses
Dilluns 31 d'octubre
17h Xerrada: campanya sobre el centre de cria de Beagles Green Hill a Itàlia
19h Castanyada amb concurs de panallets vegans
Dimarts 1 de novembre
17h Taller de seguretat informàtica
19h Estratègies de lluita contra la caça
Lloc: CSO La Teixidora
C. Marià Aguiló, 35
Més informació: www.encuentroporlaberacionanimal.wordpress.com

Dijous 27 d'octubre
Sopador Contrabandista a RAI
20:30h Associació Rai
C. Carders 12, principal.
Menú del dia
20:30h *Las cuentacuentistas: el mundo al revés*
21:30h Sopador per l'autogestió de Contrabanda FM
Més informació: www.contrabanda.org

Dijous 27 d'octubre
Obra de teatre: 'Ella'
20h Farinera del Clot
Gran Via, 837.
A càrrec de la gent de Radio Nikosia
Més informació: www.radionikosia.org

Divendres 28 d'octubre
Xerrada: 'El Magreb: Marroc, Algèria i Tunísia'

Crítica a la raó sexològica. Etnografies entorn els cossos, els gèneres i les sexualitats

BARCELONA 2, 3 i 4 de Novembre

Es proposa una reflexió crítica de l'actual episteme sexològica. La naturalització de la sexualitat, l'essencialització de les identitats, l'heteronormativitat o la patologització dels cossos i pràctiques dissidents són els principals postulats que sostenen una raó sexològica presentada com quelcom universal. Des de la problematització d'aquest model hegemònic, s'intenten explorar noves pràctiques i representacions corporals i sexuals, nous espais de relació, noves lògiques identitàries...

Dimecres 2 de novembre: 17h-17:30h. Obertura de les jornades a càrrec de Manuel Delgado Ruiz, coordinador del Grup de Recerca en Exclusió i Control Social (GRECS), Universitat de Barcelona. 17:30h-19:30h *Incorporacions i resistències més enllà de les fronteres del gènere*, a càrrec de Mari Luz Esteban Galarza (Euskal Herriko Unibertsitateak), Elvira Burgos Díaz (Universidad de Zaragoza), Alba Barbé i Serra (Universitat de Barcelona), Caterina Canyelles i Gamundí (Universitat de Barcelona). **Dijous 3 de novembre:** 11h-13:30h *Mirades antropològiques al voltant de les 'pràctiques de risc'*, a càrrec d'Oriol Romaní Alfonso (Universitat Rovira i Virgili), Fernando Villamil Pérez (Universidad Complutense de Madrid), Noemí Elvira Marín (Universitat de Barcelona), Ana Pérez Declercq (Universidad de Barcelona). 17h-19:30h *La patologització i medicalització de les sexualitats*, a càrrec de José Antonio Nieto Piñero (Universitat Nacional d'Educació a Distància), Núria Gregori Flor (Universitat de València), Gerard Coll-Planas (Universitat de Vic), Jordi Mas i Grau (Universitat de Barcelona). **Divendres 4 de novembre:** 17h-19:30h *Sexualitats, espai públic i control social*, a càrrec d'Òscar Guasch i Andreu (Universitat de Barcelona), Julieta Vartabedian (Universitat de Barcelona), Jose Antonio Langarita Adiego (Universitat de Barcelona). Lloc: Sala Gran, Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona. C. Montalegre, 6. Organitza: Grup de Recerca en Exclusió i Control Social (GRECS)

Més informació: www.ub.edu/grecs

20h La Torna
C. Sant Pere Màrtir, 37.
Amb Pepe Nieto, coordinador de projectes al Magreb de SODEPAU.

Divendres 28 d'octubre
Castanyada Jove a Sant Andreu de Palomar
CSA La Gordíssima
20h. Taller i tast de panallets
22:30h Concert d'*Asterix in Jamaica*
PD's Bullangues

Organitza: La Trinxera-Assemblea de Joves de La Sagrera i Sant Andreu (CAJEI)
Més informació: <http://latrinxera.pgcc.cat>

Dilluns 1 de novembre
Festa de Tots Sants
19h Local Social Ecoconcern
C. Mare de Déu del Pilar, 15, principal.
Celebració de la castanyada tradicional
Més informació: <http://www.pangea.org/ecoconcern>

CANTALLOPS

Dissabte 29 d'octubre
Sortida a l'Albera: estany i dólens de Canadal
9h a l'entrada del poble
Inscripcions: al telèfon 972670531, places limitades.
Organitza: IAEDEN
Més informació: www.iaeden.cat

CASTELLÓ DE LA PLANA

Dijous 27 d'octubre
Tertúlies del Casal
20h Espai de debat, intercanvi i reflexió col·lectiva al voltant de temes d'actualitat, en un ambient distès i amable.
22h Concert de Monegre
Lloc: Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167.

Dissabte 29 d'octubre
Introducció a la filosofia
12h Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167.
Organitza: Rebost de Sabers

Dilluns 31 d'octubre
Taller de dansa del ventre
20h Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167.
Organitza: Rebost de Sabers

GIRONA

Divendres 28 d'octubre
Presentació de la campanya de l'Agenda Latinoamericana 2012
19:30h Centre Cultural La Mercè
Pujada de la Mercè, 12.
Amb el lema *Bon viure, bon conviure* i a càrrec de Josep Manel Busqueta, membre de Taifa i analista de la revolució Bolivariana. Tot seguit, actuació musical a càrrec de Paula Grande i Emilio Sánchez i la projecció del DVD de la campanya i les paraules de Pere Casaldàliga.
Lloc: Centre Cultural La Mercè (Girona)
Organitza: Comissió de l'Agenda Latinoamericana amb el suport de la Coordinadora d'ONG Solidàries

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem casa de pagès per arranjjar i anar-hi a viure al voltant del Vallès Central. Contacte: Ares, 680 45 49 83.

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger, 663 463 204.

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical per bandes** a preus populars al barri de Vallldaura. Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: arear-bos@gmail.com.

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi.** Contacte: www.reutil.net.

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gossiera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238.

> EL TEMPS

DIJOUS 27

Dia d'inici d'un gran temporal de pluges amb vents de Llevant. Llamps, trons i acumulacions d'aigua importants.

DIVENDRES 28

Les tempestes poden ser especialment violentes a les comarques de Girona i Barcelona. Inundacions a la conca del Ter i el Fluvià.

DISSABTE 29

Les pluges aniran remetent però encara seran intenses a la costa central durant el matí. Al País Valencià temporal.

DIUMENGE 30

S'obriran moltes clarianes a les comarques interiors. Núvols a la costa i encara pluges intenses a les Balears.

DILLUNS 31

Els vents de gregal i tramuntana faran baixar les temperatures i les pluges ja seran història. Fred de nit, suau de dia.

DIMARTS 1

Tornaran a augmentar els núvols de ponent a llevant. Els ruixats seran puntuals i debils, ja no parlarem de temporal.

GRANOLLERS

Dissabte 29 d'octubre
La cançó necessària
23h Casa de Cultura Sant Francesc
C. Antoni Espí i Grau, 3.
Amb Pau Alabajos, Cesk Freixas, Jordi Montañez, Meritxell Gené, Andreu Valor i Josep Romeu.
Organitza: Setmanari Directa i Casal Popular l'Esquerda
Més informació: www.cantsiautors.cat

LLEIDA

Divendres 28 d'octubre
Concert d'HC/Punk
23h CSO La Chispa
Amb Dissapte, Autistapunk i els Adherits, Cruje.

MOLINS DE REI

Dilluns 31 d'octubre
Castanyada 2011
21h Casal Autogestionat La Mola
C. Canal de la Infanta, s/n.
Sopar; concurs de sobretaula amb preguntes i proves al voltant de castanyada; actuació musical de sobretaula del grup de folk Riu i Moscate-llada; música de taverna, de cançonero i improvisada.
Més informació:
www.racocatala.cat/mulei

PALMA

Dijous 27 d'octubre
Conferència 'Els grans 'lobbies' alimentaris: supermercats versus cooperatives de consum agroecològic'
19h Ateneu Popular de Palma
C. Missió, 19.

Divendres 28 d'octubre
Conferència 'La cara oculta del model agroalimentari actual. Què podem fer? Alternatives anticapita-listes'
12h Aula de Graus de l'Edifici Ramon Llull
Universitat de les Illes Balears
Més informació: <http://revoltamallorca.wordpress.com/>

Gran Gala dels Oxcars

BARCELONA 27, 28 i 29 d'octubre

Quarta edició de l'esdeveniment de cultura lliure més important de tots els temps

Dijous 27 d'octubre: 20:30h Sala Apolo: Oxcars The Show. **Divendres 28 d'octubre:** Models sostenibles per a la creació en l'era digital. 11:30-14:30h *Situació de l'oferta de cinema a Internet a l'Estat*, amb Àlex de la Iglesia, Juan Carlos Tous, Amparo Peiró, Eudald Domènech i Josep Jover. 16h *Les empreses del procomú*, amb Jesús Encinar, Daniel Granados, Kayros Transmedia, Kollektor; *Què es cou a la SGAE?*, amb Lluís Cabre-
ra. 19h Debat i recomanacions. Fila o: Cels Piñol, Gonzalo Martín, Juan Branco, Pedro Jiménez de Zemos98, Pia Mazuela, Stéphane Grueso, Nadia Plesner. **Dissabte 29 d'octubre:** Reptes i eines de defensa d'Internet i del compartir. A la Rambla. Vermut i paella a càrrec del projecte ArròsMovie. 10:30h #batuda: presentació d'Antonio Delgado, amb David Bravo i Isaac Hacksimov. 12:30h La Quadrature du Net. 12:55h Geraldine Juárez. 13:20h John Perry Barlow. Fila o: Carlos Sánchez Almeida, Joan Subirats, John Postill, Manje, DIRECTA, Diagonal, #bookcamping. *Eines en el marc de la 'globalrevolution'*. 16h Introducció: *Per què Internet i les noves eines han estat motor del 15M?*, per X.net i Communia.org. Infraestructures d'autoorganització de xarxes i moviments. Exemples de projectes i xarxes. 16:25h Lorea: *Eines per a la participació, decisió i organització col·lectiva i federada*. 16:45h N-1: *la xarxa social lliure més utilitzada pel 15M*. 17h RedDry: *xarxa social lliure de Democràcia Real Ja*. 17:15h Preguntes i debat. 17:30h Pausa. Estratègies *hackers* i eines per donar un salt qualitatiu en l'acció col·lectiva i comunicativa. Presentació de projectes, d'eines i d'estratègies. 17:45h *15Hack*: <http://stopdesahucios.tomalaplaza.net/> i altres eines. 18:15h Eines d'Internet col·lecti-
va. 18:45h Eines de Comunes: Kune, red social colaborativa; Move Commons i altres eines. 19:05h Preguntes, debat, avenços. 19:25 Pausa. 19:40h Richard Stallman. 20:15h Preguntes. 20:30h Debat. 21h Tancament. **Diumenge 30 d'octubre:** 12h Tancament i recomanacions. Organitza: Free Culture Forum i R-Evolució.

Més informació i espais: <http://www.2011.fcforum.net/topics/>

RUBÍ

Dissabte 29 d'octubre
Sisè Gran Cabaret
21:30h CSO La Fàbrica
Av. de la Plana, 109.
I després, primer any de Fabri-K2

TARRAGONA

28, 29 i 30 d'octubre
Taller de Teatre de l'Oprimit a Tarragona
Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9.

L'Ateneu i recorrerà el centre de la vila. Finalitzarà a la plaça del Carme, al Pati, on hi haurà una xocolatada i un especta-
cle infantil del grup d'animació Alber Show. 23h Concert al local social de l'Ateneu amb Pepet i Marieta i el grup Minimal 21. Diumenge 30 d'octubre
Amig matí, caminada fins al Castell del Mor, on s'hissarà una senyera. Abans i després de l'excursió, es podrà esmorzar i fer el vermut. A la tarda, al Casal Popu-
lar El Rostoll, la música i les paraules seran les protagonistes perquè s'hi farà el Concurs de Garrotins, cant típic de les comarques del Pla de Lleida.
Dilluns 31 d'octubre
19:30h Coincidint amb la celebració de la castanyada, es farà un correbars i un sopar popular a la plaça Sant Antoni i, en acabat, començarà el IV Concurs de Porrinaires.
ooh A l'espai MerCAT, concert amb els joves ponentins Kinton Cloud, els mares-
mencs Ebri Knight, el grup local de La Terrasseta de Preixens i els cerverns Pànic.

VALÈNCIA

Dissabte 29 d'octubre
La presó com a maltracte i els maltractaments a la presó
18h Arte&Facto
C. Peu de la Creu, 8.
A càrrec d'un membre de Salhaketa Bizkaia

Sopar vegà en benefici de la Iniciativa Dàhlia
21:30h Proyecto Mayhem
C. Pavia, 91 (Cabanyal)
Els diners aniran destinats a l'autoges-
tió d'una nova publicació a València i a l'Ateneu Llibertari del Cabanyal.

VILADRAU

Dimarts 1 de novembre
Onzena fira d'intercanvi de l'ecoxarxa Montseny a Viladrau
Al carrer Pare Claret
(al costat de la plaça Major)
D"11h a 16h
Organitza: Ecoxarxa Montseny

Presentació del llibre 'Memòria Llibertària: 100 anys de moviment llibertari a Ponent'

LLEIDA, 28 d'octubre

19:30h Sala d'Actes de la Biblioteca Pública de Lleida

Libre resultant del projecte de recerca dut a terme per la CGT de Lleida durant l'any 2010. La publicació recull la història del moviment llibertari a les comarques de Ponent i ha consistit en una síntesi bibliogràfica, un recull de testimonis orals i petites incursions d'arxiu. Una pedra més en la investigació d'aquesta part de la història.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

TERRASSA
Dijous 27 d'octubre

Contra la privatització de la sanitat

18h
Lloc: Plaça Dr. Robert (davant de l'Hospi-
tal Universitari de Mútua de Terrassa)
Convoca: Acaps de Treball d'Educació i Sanitat Acampada Terrassa

SANT ESTEVE SESROVIRES
Dissabte 29 d'octubre

Concentració Presó = Tortura

11h CP Brians 1
Carretera de Martorell a Capellades, km 23.

. L'ENTREVISTA

Ander Izagirre PERIODISTA

“Cal relatar les històries quotidianes de coratge i esperança”

De la Patagònia al veí Monte Ulía, de Groenlàndia a Djibuti. Ander Izagirre (Donosti, 1976) ha viatjat per mig món relatant històries d'injustícia, rebel·lia i superació. Ara, després de rebre el Premi de Periodisme Solidari Joan Gomis, torna a Bolívia per recuperar i enriquir la història dels infants miners que hi va deixar.

Jordi de Miguel Capell
entrevista@setmanaridirecta.info

Què va ser primer, el viatge o el periodisme?

El cuquet de viatjar ja el tenia, però hi va haver un moment clau en què vaig veure que les dues coses quadraven i es retroalimentaven. Quan tenia 24 anys, vaig participar en un viatge de nou mesos als punts més baixos de cada continent. Havia d'escriure una crònica cada setmana per a un setmanari en èuscar i aquell va ser el meu màster.

A aquella edat, apuntaves a doctor en periodisme, oi?

Sí, en crònica esportiva i gèneres periodístics. Un dia a la biblioteca, estava fotocopiant uns atles, va entrar el cap del meu departament -que devia pensar que fotocopïava llibres de gèneres periodístics-, em van caure els mapes i em va mirar amb una cara... Aquell mateix migdia, vaig rebre una trucada del viatger Josu Izutueta preguntant-me si em volia unir al viatge pels sis continents. Mai en la vida no he pres una decisió tan ràpidament.

“Explicar només el drama és amputar la realitat”

El bon periodisme de viatges ha de ser periodisme social?

Jo dic que sóc periodista i punt. A partir d'aquí, em costa explicar-ho. Tampoc sé molt bé què és el periodisme social. Relato històries que, a vegades, són una mica dures, però no les vaig a buscar expressament. Al final, la base de tots els meus reportatges són les diferents maneres de viure, del pastor africà de Djibuti a l'esquilador de la Patagònia, passant pel jubilat del Monte Ulía, al costat de casa...

ROBERT BONET

La teva sèrie de reportatges sobre els infants miners de Bolívia ha acabat esdevenint un projecte social de suport a l'única escola del Cerro Rico. Hauria de tendir a això el periodisme social?

Crec que el periodisme no ha d'arribar i dur la salvació a ningú. Ha d'explicar les coses, el que passa és que, al final, sempre tens dubtes de perquè serveix, si realment mou alguna cosa... i aquest dubte no me'l puc treure de sobre. Sempre cito una frase de l'escriptor Cees Nooteboom: “No sé si és millor cavar una claveguera o escriure deu reportatges”. En el cas dels infants miners, dubtes de si realment és el que hauries de fer, si és assistencialisme i si no seria millor pressionar el govern perquè actuï. Em sembla que hem fet bé i està funcionant, però és un pas més enllà del periodisme que crec que no s'ha d'exigir.

Però, sense sortir de l'obra periodística, es pot ser més propositiu, destacar projectes socials...

Sens dubte, cal fer-ho. Anar a explicar només el drama és amputar la realitat. Surts fet pols després de copsar les condicions en què viuen els miners a Bolívia, però després veus els xavals reunint-se en assemblees, redactant cartes per als diaris, organitzant-se... i això s'ha d'explicar. Cal relatar les històries quotidianes de coratge, esperança i alegria, explicar el que la gent és capaç de fer, perquè si no,

el lector acaba adquirint un punt de vista paternalista i convertint la gent en un clíxé i ens resignem. De la immensa majoria de països, no en sabem res; hi ha un periodisme a fer i a mi em ve molt de gust fer-lo. Per exemple, tinc pendent una sèrie de reportatges sobre el ciclisme africà.

Partir sempre d'històries personals no pot restar al context i ratllar el sensacionalisme?

La frontera és lliscosa, cal buscar l'equilibri. Un reportatge ha de tenir una bona anàlisi, però les històries humanes són un bon recurs narratiu, representen exemples i, al final, la credibilitat i l'interès es guanyen amb el detall. Jo, en part, torno a Bolívia perquè em va quedar coixa aquesta part d'anàlisi: Per què ara hi ha nens treballant a les mines i fa 25 anys gairebé no n'hi havia? Potser un reportatge no dóna per a tant, per això escric un llibre.

En què ha canviat la teva manera d'enfocar els reportatges en aquests anys?

Amb els anys, he après a estar més amb la gent que protagonitza els reportatges. Al principi, no ho fas tant, per timidesa o perquè no vols ser invasiu amb la vida dels demés. Deia Kapuscinski que ell no tenia dret d'escriure sobre la vida d'algu amb qui no hagués compartit com a mínim una part de la seva vida. I té cert sentit. La gent diu més de si mateixa fent

que no pas dient. I això només ho aconsegueixes dedicant-hi temps. Suposo que per això també sóc autònom. Si tens un cap que t'obligi a la rendibilitat del temps... No se t'haurà escapat cap recreació d'aquestes que s'atribueixen a Kapuscinski...

Jo procuro no fer-ho, primer per honradesa i després per pura eficàcia i credibilitat. En el moment que es dubta d'un detall del teu relat, la història cau i et poden llegir amb sospita. Si dediques temps a les històries i te les treballes, és menys necessari perquè funcionen per si soles.

Hi ha poques dones periodistes de viatges o les ignorem els homes? És cert que n'hi ha poques, crec que té relació amb qüestions d'ego... Nosaltres som més vanitosos i tenim menys pudor, que en aquest cas és un avantatge. Conec dones periodistes brillants, però després miro la llista de blocs enllaçats al meu bloc i molt poques són dones. Em deia una amiga que potser encara tenen por de ser jutjades més que els homes. Potser hi ha quelcom d'això també.

Explicarien altres coses?

Tampoc ho tinc tan clar. Viatjar sola a determinats països pot ser complicat, però també et pot donar accés a espais vetats als homes. Potser veuríem altres maneres d'escriure, no tan presumptuoses. Seria millor per a tothom.

. LA COLUMNA

Lliçons

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

En una mateixa setmana tres lliçons que demostren el valor d'allò col·lectiu, d'allò comú. La primera, a Euskadi, amb l'escenificació final d'un llarg procés que en clau de moviment és un exemple a seguir. Parlo de la decisió de l'esquerra *abertzale* de canviar l'estratègia que combinava l'acció política amb l'armada, deixant de banda la darrera i apostant exclusivament per la primera. Sense rebaixar objectius però encarant-los d'una altra manera. Tots els que coneixen la realitat d'aquest moviment saben que no era fàcil fer-ho, i que l'opció d'avançar més a poc a poc, convenient barri a barri les bases, ha estat fonamental. Es podia haver tirat pel dret -el risc que una derrota militar portés a la derrota política era ben real- però no: s'ha fet sense deixar-se ningú pel camí, amb temps i una canya. L'èxit de Bildu i la conferència de Sant Sebastià han estat la cirereta d'un pastís, en que la massa, els condiments i l'artesanía s'han anat fet els darrers tres o quatre anys. Això confirma que la millor decisió és sempre el consens. I que les estratègies, els paradigmes i les paraules fetixes, siguin quines siguin, no tenen perquè ser eternes.

Les diferents dinàmiques generades han demostrat que és possible la participació responsable

La segona lliçó, l'assemblea de Coop57 celebrada aquest mateix cap de setmana a Cotxeres de Sants, en el que és una de les experiències de transformació social més il·lusionants que ha parit la xarxa crítica de casa nostra. Les diferents dinàmiques generades han demostrat que és possible la participació responsable, ordenada, i amb resultats tangibles. I fer-ho amb més de 250 persones -pel cap baix- vingudes d'arreu de l'estat, en una mostra d'internacionalisme entès a la perfecció. Les abraçades finals així ho confirmaven. Ambdues experiències tenen un denominador comú: persones entrenades en la pràctica col·lectiva que no tenen por, conscients que el futur depèn exclusivament d'ells i elles. I aquesta és la tercera lliçó i la més important. Definitivament, una gran setmana.